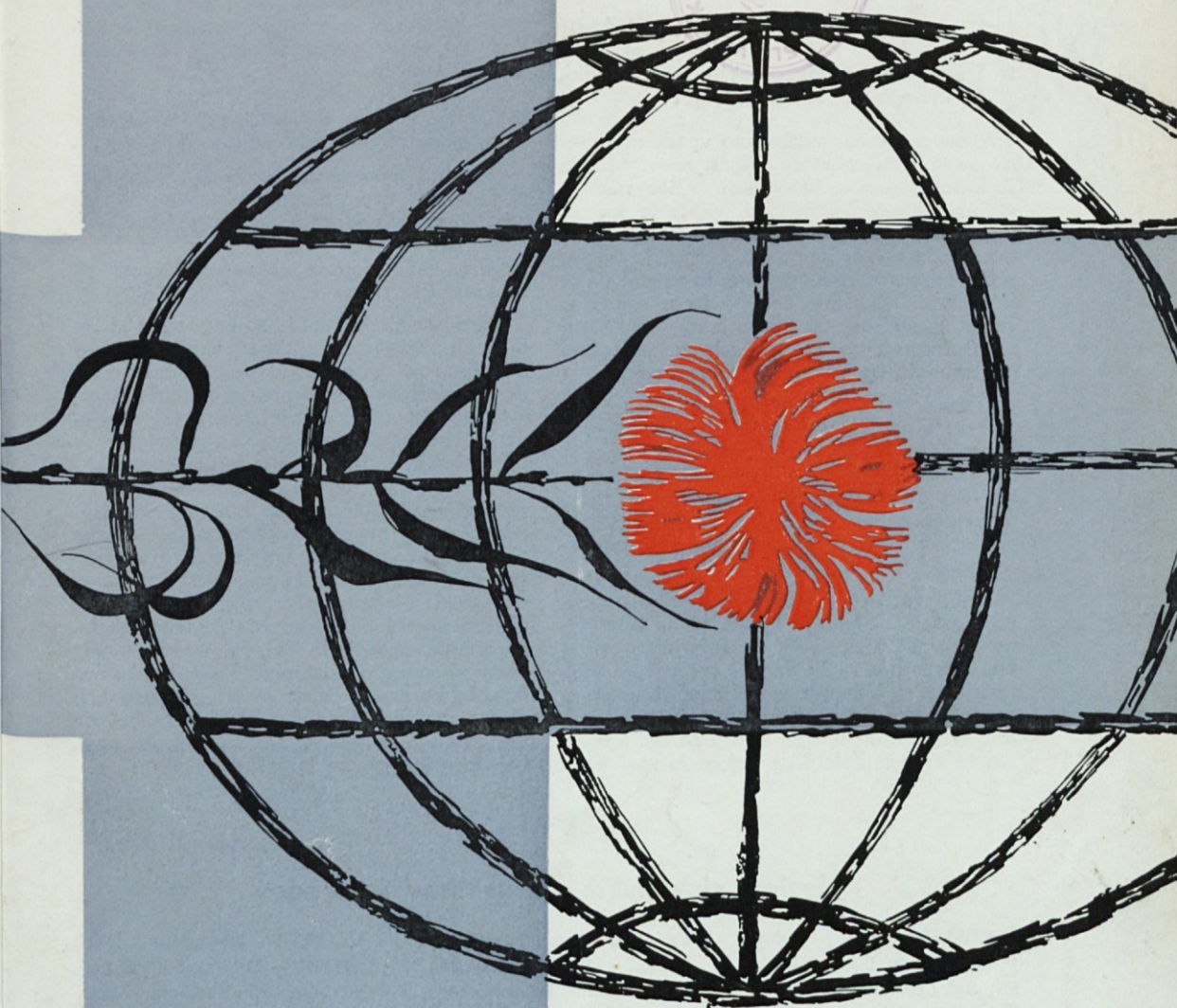

Naša luč

1+1965

■ Da bi bile premagane ovire in predsodki, ki ovirajo krščansko edinost...

V mesec januar vsako leto vpade molitvena osmina za zedinjenje kristjanov. Molijo jo katoličani in nekatoličani. Kliče nam v spomin žalostno dediščino 900-letne ločitve in razdora v istem Kristusovem skrivnostnem telesu. Med vzhodom in zapadom je bil do nedavnega nepremostljiv zid, ki se zdi, da se je zadnja leta znižal toliko, da se zapad in vzhod, katoličani in pravoslavni, katoličani in protestanti na zapadu samem, začnajo pogovarjati, spoznavati drug drugega.

Glavna ovira je nepravo pojmovanje papeštva, ki predstavlja vodstveno mesto v Kristusovi Cerkvi. Eni ga obdolžujejo hrepeneja po vladanju, drugi pa mu očitajo totalitarizem. In katoličani sami včasih ne razumejo pomembnosti gibanja za zedinjenje in ga ne študirajo, ne poznajo, mu celo nasprotujejo.

Drugi vatikanski cerkveni zbor je napravil v tretjem obdobju korak, ki bo ostal temeljni v delu za zблиžanje kristjanov in — kdaj, ve le Bog — bo vodil k zedinjenju vseh verujočih v Kristusa v eni sami Kristusovi pravi Cerkvi. Zgledu papežev Janeza XXIII. in Pavla VI., ki iz srca delata za zedinjenje, naj bi kristjani sledili z delom in molitvijo.

Zedinjenje je delo milosti; brez molitve pa milosti ni možno dobiti. Zato prosimo Boga, da bi vse ovire, vsi predsodki padli in bi bili kristjani res vsi eno, kakor sta »Kristus in nebeški Oče eno«.

■ Da bi se delo za zedinjenje kristjanov učinkovito pokazalo tudi v misijonih...

Nekateri nekatoličani so si že dolgo časa prizadevali, ustvariti edinost krščanstva na misijonskem področju. Posebne svetovne konference v tem smislu obstajajo že pol stoletja in sodelujejo z »ekumenskim svetom krščanskih cerkva«.

Katoliški Cerkvi ideja edinosti vere in zedinjenja kristjanov (ideja ekumenizma) v misijonih ni tuja. Razdvojenost kristjanov pri nekatoliških in nepokristjanjenih narodih, med katerimi delujejo katoliški misijoni, ustvarja težek položaj in rodi večkrat v teh narodih, ki iščejo lepše in nove vere, naravnost pohujšanje. Istega Kristusa oznanjajo misijonarji, pa so različnih ver; med njimi ni vedno pravega razumevanja, pravega sodelovanja, pravega hrepenenja oznanjati resnični nauk. Katoliški misijonarji se seveda zavedajo, da je Kristus rimski katoliški Cerkvi zaupal svoj nauk, da ga nepokvarjenega čuva, oznanja in živi. Od svojega nauka torej ne morejo odstopiti. Toda kolikokrat bi si lahko protestantski in drugi misijonarji složno med seboj pomagali! Skrajni čas, da vsi kristjani skupno delajo v misijonih, kajti število poganov zelo narašča.

Naslovi slovenskih duhovnikov in uradov

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9., England (Telef. RELiance 6655; izg. Rilajens).

AVSTRIJA: Janez Hafner, Theodor-Körnerstr. 111, Graz. — Anton Miklavčič, Kapellengasse 15, Spittal/Drau, Austria.

BELGIJA: Vinko Zakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique, Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, 19 avenue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), Belgique, (Tel. 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, Paris 20, France, (Telefon MENilmontant 80-68) — Ciril Lavrič in p. Vladimir Klemenčič, 7 rue Gutenberg,

Paris 15, France, (Telefon 250-89-93). — Stanislav Kavalari, 17 rue Claude Debussy, Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina, 6, rue de France, Nice (A. M.), France.

ITALIJA: Slovenski dušnopastirski urad, via dei Colli 8, Roma, Italia.

NEMČIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18, West-Deutschland (Telefon 62676). — Ivan Ilko, 43 Essen—Altenessen, Schonnefeld-

str. 36, W. Deutschland. (Tel. 291305). — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim-Neckarau, Rheingoldstr. 3., W. Deutschland (Telefon 851663). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Heusteigstrasse 49/II, W. Deutschland (Tel. 707970). — Dr. Janez Zdešar, Schubertstr. 2/I, 8 München 15, W. Deutschland (Tel. 536453). — Franc Šekar, Zieblandstraße 32/II Rgb., 8 München 13, W. Deutschland (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Zakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Gamla Nissastigen 65, Oskarström (Halmstad), Sweden (Telefon 035/60086).

Modri z Vzhoda
počastijo
novorojenega
Zveličarja

Slika je v
Pinakoteki
v Münchnu,
delo flamskega
slikarja
Rogerja van der
Weyden
(1399-1464)

Majgloblji smisel tega dogodka nas popelje v središče duhovne problema tike našega časa.

Sveto pismo ne pové, ne koliko je bilo bogoiskateljev z Vzhoda, ne kaj so bili po poklicu; pravi samo, da jih je bilo več, in imenuje jih modre.

Tudi v letu 1965 je prava modrost edino v tem, če znamo vkljub vsemu opoju modernega napredka in tehnike v veselju in skrbeh, v upih in trpljenju našega časa najti svojo pot do Zveličarja.

Najde ga samo, kdor ga išče; samo, kdor zna motriti nebo, najde zvezdo vodnico; ko jo pa najde, gré za njo, čeprav je mnogi niso našli (ker je niso iskali) in čeprav s posmehom ali celo s sovraštvom skušajo še druge odvrniti od Zveličarja.

Pot modrih nam letos kliče v spomin obisk Pavla VI. v Palestini in njegovo naravnost zmagoslavno romanje v Indijo: pri enem in drugem je šlo za to, kako najprej še globlje spoznati Zveličarjevo blagovest in kako jo v modernem času razglasiti in približati vsem ljudem.

Vsi ljudje dobre volje so namreč sprejemljivi za bistvene poteze evangeljske blagovesti: pravica, ljubezen, mir, uboštvo (nenavezanost na zemeljske dobrine), pri enih so te poteze že izraz sprejete resnice, drugim pa so v iskanju zvezde vodnice, kažipot k resnici.

Kako v modernem času razglasiti in približati vsem ljudem blagovest božjo? Najprej moramo svoje krščanstvo potrjevati s svojim resničnim krščanskim življenjem, da bo Cerkev v sijaju svoje svetosti, brez gub in madežev, kažipot iščočemu človeštvu 20. stoletja; potem bomo naravno sodelovali tudi pri delu in težnji vesoljne Cerkve, da bodo vsi, ki verujejo v Kristusa, v medsebojni ljubezni in molitvi našli edinost.

Modri z Vzhoda so skupaj potovali in skupaj počastili Zveličarja. Kakor gospodarski in socialni napredek ni mogoč, če bi vsak gledal samo nase, tepal pa pravice in potrebe drugih; mogoč je pa v medsebojnem pomaganju, spoštovanju in odpovedi, — tako tudi v duhovnem svetu ne gré samo za osebno odrešenje vsakega izmed nas, gré predvsem za skupno odrešenje nas vseh, da kot izvoljeno ljudstvo Nove zaveze z roko v roki gradimo novi, duhovni Jeruzalem.

Zvezda nam sveti v novem letu

Katera zvezda — se vprašujete?

Zvezda božične skrivnosti. Tista zvezda, ki je zasijala na prvo božično noč ...

Pa kako je bilo takrat z vso zadevo? Naj vam na kratko povem!

TedANJI rimski cesar, pod katerega je spadala tudi Palestina, je zapovedal ljudsko štetje. Zato so se v Palestini hodili popisovat vsak v svojo domovinsko občino. Tako sta šla tudi Jožef in Marija, kateri je bilo oznanjeno, da bo spočela in rodila Sina božjega, v svojo domovinsko občino, v mesto Betlehem. Tam se je Mariji dopolnil čas poroda. Ker ni našla stanovanja v mestu, sta se z Jožefom zatekla v hlev na betlehemske polje. In tam je porodila sina, ga povila v plenice in položila v jasli.

Angel je to oznanil pastirjem: »Oznanjam vam veliko veselje. Rodil se vam je danes Zveličar, ki je Kristus, Gospod.«

Osmi dan po rojstvu so dali detetu ime Jezus. Štirideseti dan po rojstvu sta Marija in Jožef nesla Jezusa v tempelj, da bi ga darovala Gospodu, kakor je bil običaj pri prvorojcih. Tedaj je starček Simeon vzel Jezusa v naročje in ga imenoval »luč v razsvetljenje poganov«, Mariji pa je napovedal: »Glej ta je postavljen v padec in v vstajenje mnogih. In tvojo dušo bo presunil meč.«

Dete Jezusa so prišli molit tudi modri z Vzhoda. Ko so odšli, je angel Jožefu rekel: »Vstani, vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt!« Herod je namreč hotel Jezusa umoriti. Herodovi vojaki so pomorili vse majhne dečke v Betlehemu in okolici, misleč, da je Jezus med njimi.

V Egiptu je sveta Družina ostala do Herodove smrti, potem se je vrnila v Nazaret. V Nazaretu je Jezus rastel in se krepil, vedno bolj poln modrosti in milosti. Ko je dopolnil dvanaest let, je šel z Jožefom in Marijo v Jeruzalem v tempelj. Učitelje svetega pisma je tako modro spraševal, da so strmeli nad njegovo razumnostjo. Tam sta ga Marija in Jožef po tridnevnem iskanju zopet našla. Vrnili se je z njima v Nazaret in jima je bil pokoren.

■ Na sveto noč se je rodil Jezus Kristus, pravi Bog in pravi človek.

Da je pravi človek, lažje doumemo. Da pa je tudi pravi Bog, je težje razumeti. Toda je

tako. Jezus je kot božji Sin od vekomaj pravi Bog, z Bogom Očetom isti Bog.

Nebeški Oče je po angelu oznanil Mariji, Jožefu in pastirjem, da bo ta otrok Bog, Gospod. Isto je razodel Sveti Duh — tretja božja oseba — Elizabeti, Simeonu, modrim in drugim.

Jezus je to sam dokazal s svojo modrostjo v templju, pozneje pa s svojim naukom in čudeži.

Da bi nas mogel s trpljenjem in smrtjo odrešiti, si je božji Sin privzel človeško telo in dušo. Postal je tako pravi človek. Kot človek se je rodil in je rastel, bil je žalosten in vesel, trpel je lakoto in žejo, mraz in vročino in je umrl. Bil nam je v vsem enak, samo greha ni imel.

◆ Pri bogoslužju se spominjamo tega na praznike:

božič — 25. decembra — spomin Jezusovega rojstva,

Novo leto — 1. januarja — osmina Jezusovega rojstva,

sv. Trije kralji — 6. januarja — razglasenje Gospodovo,

svetnica — 2. februarja — spomin Jezusovega darovanja v templju.

● Na naslednja vprašanja torej lahko odgovoriš:

1. V katerih krajih je Jezus v svoji mladosti bival? — 2. Kako je Simeon Jezusa imenoval? — 3. Kdo je Mariji, Jožefu in pastirjem razodel, da je Jezus Sin božji? — 4. Kaj je božji Sin postal po oznanjenju angela Devici Mariji? — 5. V čem nam Jezus ni bil enak? — 6. Kateri so glavni prazniki božične dobe v bogoslužju?

Rojaki, rojakinje! Jezus Kristus je pravi Bog in pravi človek. Prišel je na svet, postal je človek, da bi nas odrešil.

Pojdimo za njim! Hodimo za njegov zvezdo — k sreči!

zr.

V začetku decembra 1965 je bil v mestu Bombayu v Indiji veličastni mednarodni evharistični kongres. Slika nam kaže prizor z velikega zbornega prostora Oval, kjer so se odigravale množične prireditve ob tej priložnosti.

Papež si je ogledal misijonska polja

NEPREGLEDNE MNOŽICE so 2. decembra v Bombayu v Indiji z navdušenjem sprejele papeža Pavla VI., ki je izrabil priložnost svetovnega evharističnega kongresa, da je obiskal delavce in delavke Cerkve na misijonski fronti, da je prišel v stik s predstavniki raznih ver in da si je pridobil simpatije tristo-milijonskega prebivalstva starodavne indijske dežele, ki jo imenujejo »mater Azije«.

Ko je na kongresu posvetil šest novih škofov, katerih vsak je doma na svojem koncu sveta, je Pavel VI. dejal: »S tega kosa zemlje, s katerega so prihajala nešteta ljudstva v zgodovini in s katerega so izšle številne civilizacije, pozdravljamo Azijo, pozdravljamo Indijo, pa tudi ves svet. Naj bo to posvečenje dokaz, da objemamo vse narode in vsa ljudstva s Kristusovo ljubeznijo ...«

»Vsi smo si bratje v Kristusu ... Pojdite po vsem svetu in učite vse narode; bodite poslanci miru in ljubezni ...« je ponavljal papež. Časnikarjem pa je dejal: »Sporočite vsem narodom na svetu, naj prenehajo z oboroževanjem! Svoje sile in dobrine naj posvetijo v bratski pomoči in ljubezni državam, ki so še v razvoju ...«

To misijonsko potovanje papeža je dokazalo, da hoče Cerkev res govoriti z vsemi ljudmi, da je njena blagovest za vse človeštvo. Kristus kliče pač vsakega človeka in sicer tam, kjer je. Kakor Kristus tako tudi Cerkev, ki se hoče približati današnjemu svetu, takšnemu, kakor je, saj je rekel Pavel VI. malo pred svojim odhodom v Indijo: »Cerkev ni muzej starin, ampak življenje, ki ima oči, da vidi svet, in srce, da ga ljubi.«

O čem govori okrožnica „Mati in učiteljica“

Povod za novo socialno okrožnico »Mati in učiteljica« so dale papežu Janezu XXIII. spremenjene razmere svetovne družbe.

Cerkev analizira današnjo družbo tako iz črpn, da osupne celo strokovnjak. Sodba o njej je stvarna in vedra. Razveseli se nad človeško solidarnostjo, ki se krepi in množi, opozarja na neuravnovešenost med gospodarskim in družbeno-kulturnim razvojem.

Naučni del okrožnice stoji na treh načelih. Posameznik je osnova, cilj in osebek vseh ustanov družbe. Človeška vzajemnost zahteva ravnovesje v družbi, t. j. sorazmerje gospodarskega razvoja s socialnim; uravnovešeno blagostanje med razredi; uravnovešen razvoj v različnih gospodarstvih, predelih dežele in narodih. Gospodarski odnosi morajo biti urejeni v pravičnosti in pravdnosti.

Moderno družbo morejo voditi v zdrav razvoj socialni nauki sv. Cerkve. Janez XXIII. v petih točkah povzema nekatera poglavja iz družbenih nauk papeža Leona XIII. in jih sem ter tja dopolnjuje.

Gospodarstvo je zadeva osebne pobude. Čeravno sme danes država širše in bolj organizirano posegati v gospodarstvo, trdno drži načelo, da mora državljan ostati svoboden v gospodarskih iniciativah.

O podružabljenju življenja pravi papež Janez tole: Značilna za naš čas je visoka stopnja organiziranega skupnega življenja. Združevanje je naraven pojav. Da pa ne bi gosta mreža organizacij utesnila svobodo bolj, kot je potrebno, naj država varuje samostojnost družb, te pa naj spoštujejo članovo svobodo.

O povračilu za delo pravi Janez: Že znani zahtevki o pravični plači so vdelani v osnovno načelo: »Vsi družbeni razredi morajo imeti korist od gospodarskega napredka« določene dežele.

Podjetja sama pa morajo imeti tak notranji ustroj, da more delavec »z odgovornostjo prevzeti delo«, katero mu bo res v osebno dopolnilo.

Kaj pa o zasebni lastnini? Pomen osebne imetje se manjša, saj ljudje zaupajo skrb za bodočnost bolj in bolj raznim poklicnim strokovnjakom in zavarovanju. Delo kot »izraz človeške osebe« je večja vrednota kot imetje. Toda kjer privatna lastnina izgine, postane človek imetje družbe in izgubi svobodo. In

vendar je družba zaradi človeka in je zasebna lastnina eden od ščitov prvobitnih človeških pravic.

Tretji, okrožnici svojski del se ukvarja z nesoglasji v družbi.

Vseposod se opaža beg iz podeželja. To je izraz upora proti kulturni in gospodarski zaostalosti podeželja. Papež v okrožnici začrta program, ki naj uravna razlike med zaostalimi poljedelskimi in naprednimi industrijskimi conami.

Gospodarska in kulturna razdalja med razvitimi in nezadostno razvitimi deželami je krivična. »Na nas vse skupaj pade odgovornost za narode, ki trpe lakoto.« Narodi z visokim življenjskim nivojem so dolžni, hitro pomagati in sistematično sodelovati.

Tudi demografskega problema okrožnica ne prezre. Človeštvo raste hitreje kot sredstva prehrane. Toda z najresnejšimi znanstvenimi dognanji ni mogoče napovedovati svetovne lakote. Bogata narava je še zelo neraziskana in neizkoriščena. Nove rodove je potrebno vzgojiti tako, da bodo s čutom odgovornosti prevzemali ustvarjanje svojih družin. Nenaravno omejevanje rojstev (ki je itak proti božji volji) pa ni nobena dobra rešitev problema.

Vprašanja današnjega človeka so svetovnega obsega. Mirno sodelovanje vseh narodov, ki bi bilo tako odrešilno, pa zavira medsebojno nezaupanje, ki ga ustvarjajo različni pogledi na svet. Vendar lahko s pogumom ugotovljamo, da se ljudje vedno bolj zavedajo, da v samem napredku ni zadovoljstva in da je potrebno zaščititi človeške pravice z mednarodnimi dogovori.

Na koncu okrožnice Janez XXIII. vzpodbuja k socialni akciji in blagoslavlja.

mb.

Visok življenjski standard . . .

Šved dr. Nils Lundon, psihiater, specialist za duševne bolezni, je leta 1956 v Assisiju v Italiji vstopil k frančiškonom. K temu ga je privedel njegov zdravnik, ki mu je pri zdravniškem pregledu dejal, da bi bilo zanj dobro, če bi se odpočil v Assisiju. Prišel je v ta kraj sv. Frančiška, tam spoznal frančiškane in postal katoličan. Dejal je: »Švedska ima izredno visok in bogat življenjski standard, ali ljudje kljub temu niso srečni. Frančiškanski duh bi ji koristil in katolicizem ji bi zelo pomagal. Vrnil se bom v domačo deželo in jo poskušal osiečiti.»

ZIMA V NAŠIH PLANINAH

Gotovo še ne veste . . .

Na koncilu so se slovenski škofje zavzeli za slovenske narodne manjšine. V razpravi o socialnem nauku Cerkve je ljubljanski nadškof dr. Pogačnik na koncilu 26. oktobra lani poudaril, da ta nauk zahteva tudi, da »manjšinam pustimo nemoten jezikovni in kulturni razvoj«. Mariborski škof dr. Držičnik je pa predložil koncilskemu vodstvu dostavek k osnutku vesoljnega cerkvenega zbora v poglavju o mednarodni solidarnosti v zvezi z narodnimi manjšinami. Ta dodatek so podpisali vsi jugoslovanski škofje. S tem je koncil zavzel svoje stališče tudi v tem vprašanju, ki ga posebno občutijo naše narodne manjšine na Koroškem v Avstriji in v Italiji, ker ne uživajo zadostne svobode. Nacionalistični egoizem je poganski in zelo škoduje tudi v verskem pogledu.

Anglež J. Norris, predsednik mednarodne katoliške komisije za izseljence, je zbranim škofom na vesoljnem cerkvenem zboru — čeprav ni duhovnik — 5. novembra lani pretresljivo govoril o bedi in pomanjkanju, v katerem živi danes tri četrti človeštva. Lakota je najbolj pereče vprašanje današnjega sveta. Medtem ko sta na primer medicina in tehnika silno napredovali, je bilo še tako malo storjenega za to, da bi se ostvarila resnična vzajemnost in resnično bratstvo med ljudmi. 16 odstotkov človeštva ima v posesti 70 odstotkov bogastva vsega sveta. Bogastvo je

odgovornost pred Bogom in pred ljudmi. Barake so leglo grehot. Cerkve mora povzdigniti svoj glas in klicati vse ljudi dobre volje, da pristopijo k reševanju tega vprašanja.

Kriza ob prehodu

»Vera, če je zavestno prebujena in poglobljena, je vse bolj trdna in odporna! Kdor gre s svečo v roki po hodniku, skuša, kjer je prepil, z obema rokama zastirati plamen, da ga veter ne upihne. Tako gremo tudi mi z vero in milostjo skozi življenje. Na prehodih iz enega v drugo okolje je redno prepil. Zavestno utrjena in poglobljena vera pomeni isto kakor zastiranje plamena z roko. Kdor se nevarnosti prehodne krize ne zaveda, je podoben človeku, ki je v trenutku, ko se znajde na prepihu, hkrati že tudi z ugaslo svečo v roki.« To je že leta 1948 pisal pokojni prof. Pavel Slapar, ki je pastiroval v Spittalu ob Dravi in se veliko brigal za katoliško mladino v taborišču.

Pri prehodu iz enega življenja v drugo: iz kmečkega v delavsko, iz meščanskega v izobražensko, iz domačega okolja v tuje okolje se namreč redno opaža neka verska kriza, ki se neredko konča v brezbriznosti ali celo sovraštvu do vere. Vsi smo te prehode napravili in moramo si priznati, da se je naše versko življenje majalo, da je plamen v vetrovih bil včasih slabo zastrt, da nam je skoro ugasnil.

Kakšen v resnici sem?

Našo resnično podobo vidijo navadno drugi bolje od nas samih. Drugače gledano se to pravi: mi vidimo druge bolj nego sami sebe. Z drugimi besedami: opazovanje sebe je manj zanesljivo kot opazovanje drugih.

Ko sta prišli k triinosemdesetletni ženi na obisk dve, nekaj let starejši ženi, je vzkliknila ta proti svojim domačim: »Moj Bog, ali bom jaz tudi takšna, ko bom stara?« Ta vzklik je pri navzočih sprožil kajpak veliko smeha in opazk, saj je z njim razodela kar dve zmoti. Pokazala je, da se ima še vedno za mlado, čeprav med njo in njenimi znankami v očeh mlajših ni bilo skoraj nobene razlike. Razen tega pa si je domišljala, da imata njena postava in obraz še vedno mlado podobo; niti verjeti ni mogla, da bi tudi sama utegnila postati kdaj tako »strašno stara«. Šele pogled na druge ji je dal povod za misel: »Ali bom jaz tudi — takšna?« Torej šele ob pogledu na druge je zaslutila — svojo pravo podobo.

Da: drugi so nam kakor zrcalo, šele v njem zagledamo svojo pravo podobo.

Človeku je vsak dan potrebno zrcalo, če hoče videti svojo podobo, če hoče videti, kakšen je v resnici. Potreba po zrcalu je pračloveška, zato ni čudno, da so že pri najstarejših egiptovskih mumijah (grobovih) našli tudi zrcala. Človek sebe bolje vidi, če se opazuje v kakšnem drugem predmetu, iz katerega odseva njegova lastna podoba. Še več: človek svojega obraza sploh nikoli ne bi videl in ne poznal, ako ne bi imel zrcala. To je resnica, ki se je ljudje premalo zavedamo. Prav tako pa velja to za naš značaj in osebnost.

Žival zrcala ne zna uporabljati. Psiček gleda vanj, tako dolgo tolče po njem in hodi okrog njega, dokler ga ne razbije; sebe ne prepozna v njem. Grlica gruli v svojo podobo, misleč, da se dobrika tovarišu. Naš otrok pa ugotavlja takorekoč svoje novo rojstvo: rojstvo človekove samozavesti — z dnem, ko v zrcalu prepozna sam sebe, ko ne gleda več, kaj je za njim, ampak se veseli svoje podobe, ki iz globine zrcala zre proti njemu, ko ugotovi, da je to on sam, ko se zave istovetnosti svoje podobe in z njo samega sebe.

Človek je sam sebi preblizu, zato mu samoopazovanje ne zadošča, potrebuje opazovanja drugih, ki so mu kot zrcalo, ne samo, da spozna druge, ampak tudi zato, da v njih spozna samega sebe.

Tako pridemo do sklepa: pot do mene vodi preko tebe. Lahko bi rekli, da pomeni ta stavek prvo veliko spoznanje, do katerega pridemo, ko opazujemo sami sebe in ko bi radi našli pot do samega sebe. Opazovanje sebe ne zadošča: **niti sebe ne moremo spoznati brez pomoči opazovanja drugih.** Tudi pri samoopazovanju nam stoji pred nami naš bližnji kot pomočnik, kot zrcalo, v katerem se opazujemo in prepoznavamo.

Samoopazovanje nam daje spačeno podobo našega obraza, to pa zato, ker je nehote »premaknjena«, tako da vidimo namesto ene podobe kar tri: prva je takšna, kakršno si želimo videti; druga, kakršno mislimo, da vidimo; in šele tretja, ki pa je že čisto zabrisana, je naša resnična podoba.

A tudi pred zrcalom ljudje veliko hinavčijo. »Zrcalce, zrcalce na steni, povej mi, kdo je najlepši na svetu«, to vprašanje iz pravljice je kot prispodoba za vse človeštvo. Ali ste že kdaj opazovali, koliko časa nekateri porabijo pred zrcalom in kako se tam vedejo? Obračajo se na vse strani, po deset, dvajsetkrat zaporedoma, prestopajo se, obračajo zrcalo, luč, popravljajo obleko in spreminjajo poteze na obrazu; gledajo, računajo, se trudijo. Zakaj? V zrcalu skušajo pričarati čim lepšo podobo samega sebe, ne morejo verjeti svojim očem, da niso taki, kakor si sami sebe želijo, ugajajo in smehljaajo se sami sebi.

Od tod toliko razočaranja med ljudmi. Marsikdo potoži: »Tako rad imam te svoje ljudi, pa me ne marajo.« Ko pa s taistimi ljudmi govoriš o njem, slišiš sodbo: »Hinavec je, dobrika se nam, a mi mu ne verjamemo!« Tako imamo takoj tri njegove podobe: njegov vzor — biti svojim ljudem dober; hinavec — ki ga vidijo njegovi ljudje v njem; in tista podoba, o kateri on sam misli, da se kaže v njej pred ljudmi.

Samoopazovanju tudi tako imenovana avtokritika ali samograja nič ne pomaga, ker ima tudi ta nehote isti cilj: sebe »očistiti« pred drugimi in se tako prikazati v lepši podobi, kot smo v resnici.

Gotovo boste rekli, da je v življenju res tako. Učimo se iz življenja!

Dr. Anton Trstenjak

Da jih boste razumeli

O razumevanju naših doraščajočih otrok

Mlad človek hrepeni po tem, da bi ga razumeli. Najbolj pogosto se sliši tožba: »Moji starši me ne razumejo!« Največja pohvala pa je: »Ta in ta me razume!« Prav malo se trudimo, da bi mladino razumeli. Mi odrasli se pogosto ne moremo vživeti v leta razvoja, ne moremo si predočiti duševnega življenja mladega človeka trinajstih, petnajstih, sedemnajstih let. **Zaradi prevelikih življenjskih skrbi smo pozabili na čase naše mladosti.**

Mladina upravičeno zahteva, naj se potrudimo, da bi jo razumeli. Seveda, nikdar ne more človek drugega popolnoma razumeti, to lahko samo Bog. Vendar so mladi ljudje že hvaležni, če opazijo, da si resnično prizadevamo, da bi jih razumeli. Vživeti se moramo v svet njihovih misli, v njihove dobre in slabe strani, v njihove navadne in nenavadne težave. Mladina mora občutiti, da ji v dobresednem pomenu želimo dobro in ji radi pomagamo, da nas njihove napake ne spravljajo v začudenje, da verjamemo v dobro, ki je v njih. Da bi jo razumeli, jo moramo ljubiti, kot pravi sv. Avguštin: »Čim bolj človeka ljubimo, tem bolj ga razumemo.«

So vzgojitelji s prepričanjem: Mladino moramo ljubiti, vendar ji tega ne smemo pokazati. Toda zakaj bi mladina ne smela opaziti naklonjenosti in ljubezni svojih staršev? Kadar občuti našo ljubezen, kadar vidi, da se resnično trudimo, da bi ji pomagali, smo jo na pol že pridobili. Seveda ni staršem lahko razumeti mladih ljudi med trinajstim in osemnajstim letom. Marsikatera mati misli:

»Z mojim sinom, z mojo hčerko se ne dá nič narediti! Tu se ne da nič doseči! Da, težko je postopati z mnogimi mladimi fanti in dekleti trinajstih in petnajstih let. Toda ta vase zaprti, trdoglavi, brezčutni mladenci ostane kljub svojim napakam vaš sin!« (Pij XII.)

Otroci desetih, enajstih let so pridni, sveži, vedri, nimajo nobenih skrbi, nobenih notranjih bojov, brezskrbno živijo tjevdan. A tedaj pride preobrat kar čez noč, kot da so se mu zaprla vrata detinstva. Mlad človek stoji pred novim svetom.

Sam sebi je uganka. Pogosto je zaradi tega besen sam nase. Nagla rast ga napra-

vi nerodnega, ne ve, kam bi s svojimi rokami in nogami. Telesna moč, ki vre na dan, zbuja samozaupanje, ki se ne drži reda, ki se upira vsaki sili. On hoče nekaj veljati, zato druge, pa tudi starše, motri s kritičnim očesom. Rad se postavlja s svojimi resničnimi in izmišljenimi junaštvimi. Z družino skoraj pretrga zvezo in si išče družbo vrstnikov.

V takem stanju so še na pol otroci, toda v njih vstaja nekaj novega, česar še ne morejo spoznati. V tem času izbruhne v mladi duši vihar, v razumu in čustvih se na veliko porajajo vprašanja in problemi. Nedoraslost zapira usta, tudi spolne spremembe silijo k molčanju. Dekle zelo spreminja svoje razpoloženje; občutljiva je in molčeča. Vsi preradi iščejo vzrok tega novega neprijetnega razpoloženja pri drugih: »Moji starši me ne razumejo!«

Dragi starši! Ti nedorastli fantje in dekleta, ki jih je tako težko obvladati, ostanejo vaši otroci. V neukrotljivem štirinajstletnem Janezu se skriva ljubeč osemletni Janezek! A jezikava petnajstletna Marija je bila kot desetletna deklica tako prikupna, da je mama ni mogla nikoli dovolj prehvaliti pred svojimi znanci.

Ne bi verjeli, a je res: Albert Poley-Ferenčak vas pozdravlja iz Johannesburga v Južni Afriki. Starši so se poročili na Angleškem.

Mladina je podobna pomladi. Kot se na spomlad bori odhajajoča zima s prihajajočo pomladjo, tako se bori v mladosti otrok z možem ali ženo. Kakor vodi april v pomlad s svojimi muhami in nevšečnostmi, tako vodijo v pomlad človeškega življenja »nora leta«. In kakor po aprilu sledi zrelost poletja, tako sledi po »norih letih« zrel mož in razsodna žena.

Pomagaj si sam . . .

Ako pisatelji hočejo povedati nauk iz zgodbe, ki jo opisujejo, ga navadno povedo na koncu. Mi smo pa obrnili ter dali nauk celo v naslov, a ni drugega razloga kot ta, da poudarimo pomoč, ki naj jo vsak sam sebi nudi, če . . . Govorili bomo o živcih in živčnih ljudeh, o umobolnih in umobolnicah ter pomoči.

Mimogrede sem onega dne stopil k prijatelju, ki ga že dalj časa nisem obiskal. V hiši je bilo težko ozračje, kot da je po »nevihti«. Saj veste, kako se čuti, če nekaj ni bilo prav! Kmalu se je odprlo: ona je tožila, da je mož ne razume, da nima usmiljenja z njo ter je celo surov do nje, ko si pa sama ne more pomagati, ker je tako živčna. Mož ji je hitro skušal dopovedati, da je le sitna in se z živci samo opravičuje. Staro in zlato pravilo je, da naj se nikdar ne vtikamo v domače prepire. Previdno sem molčal, da je povodenj minila, potem pa sem jima svetoval, naj bi stopila k zdravniku, če mogoče k zdravniku za živce ali psihiatru, a sem ga polomil. Ploha se je zilila sedaj name, češ »saj nisem nora, da bi me zdravnik poslal v norišnico. Če imam živce, so moji in jih bom že sama pozdravila!« Seveda ni pomislila, da zaradi njenih živcev trpe tudi drugi, predvsem oni, ki so z njo v družini. Previdno sem se poslovil in po poti premišljeval, kako pogosto se pri takih razgovorih sliši »jaz, pa jaz in spet jaz«, tako da bi končno res dal prav možu, da je pri njej le sitnost, ne pa bolezen, torej napaka v značaju in slabost, ki bi se z malo dobre volje dala odpraviti.

Moderni čas je prinesel s seboj nove bolezni; med te spada tudi živčnost. Kadar je to bolezen, je treba tudi tako z njo ravnati; potrebno je poiskati zanje zdravnika in zdravila. Vemo, da človek prenese več kot vsaka žival, a vendar je njegov ustroj nežen in zla-

sti njegova duševna stran lahko trpi veliko škodo na zdravju. More si pa človek tudi sam pomagati. Seveda mora to hoteti, v to pomoč sebi vključiti tudi svojo voljo.

Dobra mamica je privedla devetletno hčerko-edinko k zdravniku, češ da je otrok živčen, da nima dobrega teka, da ponoči v spanju kriči, da tudi v šoli nazaduje, dasi je še lansko leto bila tako pridna. Ni vedela, kaj naj z njo stori.

Zdravnik je družino poznal. Objokano mamico je pogledal in vprašal, koliko časa dekletce zvečer gleda televizijo. Mati je priznala, da tja do konca, ki je nekako ob polnoči. »Saj veste,« je rekla, »otroka zanima in čeprav nekateri filmi niso primerni, saj jih ne razume...« Zdravnik je kar trdo naročil materi, naj spravi otroka ob osmih zvečer v posteljo, pa bo vse v redu. Nobenih zdravil ni predpisal. Otrok mora biti v šoli spočit, da more slediti pouku, je rekel. Mati je zdravniku obljubila, da se bo po nasvetu ravnala, in je obljubo tudi izpolnila. Kmalu je bilo te »živčne bolezni« konec in materine skrbi tudi.

Tako nekako zdravimo tudi male vsakdanje nevšečnosti pri našem zdravju. Za prehlad lipov čaj in morda kanec »močnega« vanj in prehlada ni več. V svoji duševnosti podobno marsikaj človek sam ozdravi. Potrebno pa je zagrabiti pri korenini, potrebno je poznati samega sebe in tudi disciplinirati sebe. Vsekakor pa je treba zgodaj začeti, še takrat, ko nas starši vzgajajo. Pregovor: »Ako hočeš svoje otroke dobro vzgojiti, začni pri starih starših,« kar velja.

Vsi pa dobro vemo, da pride lahko do bolezni, ki je nismo sami krivi, naj bo ta duševnega ali živčnega značaja. Kaj je reči o tem?

Najprej moramo dobro ločiti med živčnimi in duševnimi boleznimi. Vedeti moramo, da je sedaj na svetu, zlasti v visoko civiliziranih deželah, nad polovico bolniških postelj v umobolnicah. Zdravniška znanost je napravila že velike korake, a vendar ni rešila vseh vprašanj, ni mogla najti zdravila za vsako bolezen. O moderni psihiatriji lahko kaj beremo v vsakdanjih časopisih in revijah, vendar moramo biti previdni, saj gre tem mnogokrat le za senzacijo in je treba poročila tudi tako presojati.

Kako naj se ravnamo? Ako je duševna ali živčna bolezen zares bolezen, je potrebno z njo ravnati kot z boleznijo. Potrebno je,

da smo odkriti. Nič ne pomaga, ako sebi prikrivamo stanje. Za bolezen je zdravnik in zdravila. Čudno je, da se prav pri teh zadevah, živčnega in duševnega značaja, ljudje tako boje zdravljenja. Ako je kaj resnega, potem ne bo druge poti, kot poiskati dobrega zdravnika, ki bo našel pot k zdravljenju. Seveda ga je treba ubogati. Veliko bi lahko pri tem storili starši ali pa prijatelji, če bi vzeli obolenje kot bolezen. Še precej časa bo verjetno preteklo, da bo minilo tisto tiho posmehovanje, češ »kolešček v glavi ne gre prav«. Koliko je v takem primeru vreden pravi prijatelj, more samo tisti presoditi, ki ga je tako prijateljstvo rešilo. Včasih je potreben samo nasvet, včasih pa več paznje in dejanske pomoči.

Kot je mati za otroka odločila, da mora ob pravem času v posteljo, bo veljalo tudi za marsikoga drugega. Življenje pozna red, ki ga more človek sam ustvariti; njegova volja je potem voznik, ki naj varno vozi. Čim bolj je življenje modernega človeka hitro in napeto, tem bolj je človek sam potreben od diha in počitka. »Lažje se je boleznim izogniti, kot pa jo zdraviti«, velja za vsako bolezen.

Ne pozabimo torej do prihodnjič pravila: »Pomagaj si sam!...«

-nk

Gospa Majda piše

Drage bravke!

Kajne, prehlad je hudo neprijetna zadeva! Zdi se ti, da nisi toliko bolan, da bi moral v posteljo. Zdrav pa tudi nisi. Tako se vlačiš okrog kot jesenska megla, po sili opravljaš delo, ko pač moreš in si v nadlego sebi in drugim.

Prehlad je še precej neraziskana in nepojasnjena bolezen. Zato tudi proti njej ni pravega zdravila. Vsi vemo, da nastopa z vročino, glavobolom in vnetjem sluznic; od tod solzne in tekoče oči, suh in drezav kašelj, kihanje in rdeč nos, ki neprestano sprašuje za robcem. Ker je prehlad tudi nalezljiv, je že iz obzira do drugih najbolje, da ga vsaj v začetni in najhujši fazi »pasemo« v postelji, kjer se ga tudi najhitreje iznebimo. Olajšanje nam nudi vroč lipov ali brezov čaj, kateremu dodamo medu in žlico limonovega soka ali tudi žganja. S čajem popijemo to ali ono sredstvo proti prehladu. Če se še dobro

odenemo, bo kmalu nastopilo izdatno potenje. Tudi to je prav učinkovito zdravilo. Vendar pa naj ne traja več kot pol ure, narkar si hitro in temeljito otreemo potno telo, se preoblečemo in, če treba, menjamo tudi posteljno perilo.

Seveda, enostavneje je, če se prehlada kar ubranimo. Nekateri ljudje so proti njemu že po naravi odporni, drugi pa začno kihati, če le lahka sapica zapiha. Ti morajo biti posebno previdni. Iz toplih prostorov naj nikdar ne gredo na hlad brez pokrivala in suknjiča. Preveč kurjeno stanovanje, še posebno če je zrak v njem suh, prehladu pot prav odpira. Zato naj temperatura ne preseže 19°—20° C, na peč pa postavimo posodo z vodo, da bo zrak vedno malo vlažen. Tudi mrzle in mokre noge so lahko vzrok prehlajenja. Skrbimo torej za čvrsto in toplo obutev in mokre čevlje ter nogavice čimprej preobujmo! Napačno je prepričanje, da nas debela obleka varuje prehlada. Preveč oblečeni se v zakurjenih prostorih hitro znojimo in na mrazu nato hitro kihamo. Mamice ne ravnajo prav, če že dojenčka prekomerno zavijajo in večje otroke pozimi spremenijo v prave okorne mošice: maja vrhu majice, hlače vrhu hlačic pa še topla srajčka, jopica, pulover, potem pa debel plašč, volnena kapa do oči pa še šal preko noska! Prav, prav! Toda sveži zimski zrak, ki otroka okrepi in utrdi — kako naj ta najde pot v pljučka? Zato vse z mero! Otroka oblečemo v tanko volneno perilo in tudi obleka naj bo lahka, toda volnena. Na neštetihih dlačicah volnenega vlakna se nabere velika množica zraka, ki se s telesno toploto hitro segreje in obdaja telo kot pravi kožušček.

Pa tudi pravilna prehrana poveča odpornost proti prehladu. Zelo važen je vitamin C, ki je v pomarančah, limonah in sveži zelenjavi. Zato si pozimi le privoščimo južno sadje, saj je boljše in cenejše kot zdravila. Kdor le more, naj zjutraj na tešče popije žlico neoslajenega limonovega soka. Otrokom priporočam ribje olje. Danes so v prodaji različni preparati, pri katerih je neprijetni okus ribjega olja zelo omiljen in katerih se otroci gotovo ne bodo branili.

In pa na sveži zrak ne pozabimo! Stanovanje večkrat prezračimo; spimo v nezakurjenih spalnicah, če le mogoče pri priprtem oknu. Kadar utegnemo, pojdemo na sprehod, da se pljuča naučijo svežega, čistega zimskega zraka.

Gospa Majda

Prvo gnezdo si spletata

»Preteto nazaj!«

Jon tišči levi palec v usta in ima v desnici kladivo; v steni je luknja in na tleh leži skrivljen žebelj.

»Nikar kleti!« pravi Greeta.

»Preteto nazaj! Kje je še človek videl takšen zid?«

»Saj, luknje delaš vanj!«

»Daj košček obveze, otrok.« Z namrdanim obrazom pokaže na svoj skvečeni palec. Temnordeč krvav mehur raste pod kožo. Greeta ovije palec s staro platneno krpo in Jon žebrá pri tem objestno molitvico. Prav nič ni videti junaški.

»Smrkavec,« tolaži Greeta.

»Coprnica,« pravi Jon.

Ona ga potegne od okna. Ljudi tam nasproti to prav nič ne briga.

»Poljubi me!«

Jon jo poljubi kar trikrat po vrsti, stisne nov žebelj med kazalec in obvezo in izkoplje še šestnajst okroglih lukenj v steno. Potem pa naleti na pravo mesto. Žebelj tiči.

»Jon,« pravi Greeta, »slika visi mnogo prenizko.«

»Škoda,« pravi Jon, »toda žebelj zdaj tiči in to je glavna stvar!«

Četrť ure pozneje je najhujši direndaj mimo. Drug ob drugem pijeta kavo na zaboju za pomaranče. Kuhinjsko mizo bosta dobila od tete, toda dobra duša je zelo pozabljiva; še osem dni po poroki se ni domislila mize. Spodnja gospa — trgovina z zelenjavo in špecerijo — je posodila zaboj. »Ni besede vredno, mlada gospa; odjemalcem rada ustrezem.«

Mračí se. Zavese še ne visijo. Jon je pribil starih časopisov na okna. Zvečer se vidi nekoliko skoznje in zato ne prižgata luči. Medtem ko Greeta pomiva, kadi Jon svojo pipo in potem ležeta spat. V postelji lahko še ure in ure kramljata, dokler eden izmed obeh ne dá več odgovora. Greeta bedi najdlje. Sliši, kako cestni hrup pojenjava, čim bližje polnoči bije ura pri Sv. Luki. Doli v štacuni kar naprej zvončklja zvonec na vratih. Res čedna štacunica, ljuba moja gospa! Po vsakem zvončkljanju blebeče gospodinja o vročini. Dobra žena je neznansko debela in dajejo jo tudi žolčni kamni. Javka o opera-

ciji in z zamahom vsuje lopatko riža na tehtnico: tako se bolje tehta. Človeh mora vedeti marsikaj, da se laglje prebije v življenju.

Jon nikoli ne smrči, vsaj v prvih osmih dneh ne. Včasih pa mu zraste zračni mehur iz ust. Greeta se mu mora na tihem smeјati, ko v svitu cestne svetilke opazuje njegov zagoreli obraz. Jon je zdaj njen mož. V prsih se ji dviga sladke drget kakor sončna toplota po aprilskem dežju. Kako mirno ti leži! Zdaj je popolnoma njen. Tri leta sta se poznala. Kakšno čelo ti ima ta Jon in kakšen svojevrsten nos pa kakšna usta! In tako težke roke! Ali je rana na palcu res čista? Saj vendar ni kakšne umazanije v njej? Ali je kakšna lekarna blizu? Morebiti za voga-lom... Pač. Nak. Ali naj vprašam spodnjo gospo? Kaj pa je zdaj?

Nekdo trka na vrata. Greeta sunkoma sede. Spet trka. Jon se obrne in spi naprej.

»Hej, ali ni nikogar doma? Prinesel sem mizo od gospe Schüttersove!«

Bog pomagaj, tetina kuhinjska miza!

»Jon! Jon!«

Greeta skoči s postelje, prižge svečo in odpre vrata.

Bumbarabum...

»Nate jo,« pravi možak. Sjarel je, faktotum iz Patrovske ulice.

Jon se je od strahu prebudil, vidi, da Greeta ni v postelji, misli — kajpak — takoj, da se je zgodila nesreča, in skoči z žimnice, ko da ga je osa pičila. V kuhinji se mu smeјeta Sjarel in Greeta.

»Gospod Jon,« pravi Sjarel, »bilo je...«

»Fant,« se hihita Greeta, »videti si kakor maček, ki se je nekam zatekel...«

»Ha?« vzdihne Jon.

»Saj,« pravi Sjarel.

»In kaj sem dolžna?« vpraša Greeta.

»Daj nama kozarček žganega,« meni Jon. »Kar zares sem se ustrašil!«

Iz kota v omari se pokaže steklenica ruma. »Lepa omara,« pravi Sjarel in gleda pri tem steklenico.

»Od moje matere,« pravi Greeta.

»Krasna omara,« kima Sjarel. Njegov kozarček je poln.

»Prosit!« gode Jon.

»Zdravje!« pravi Sjarel.

Greeta še enkrat natoči.

»Lepo pohištvo,« pravi Sjarel. »Hvala, mlada gospa!« Klok! »Pa naj bo še tretji za mojo revmo. Prav imenitno sta si uredila. In če bi kdaj še kaj potrebovala« — ali bi

še četrty kozarček? — »no, lahko noč...«
In Sjarel odštorklja po stopnicah.

»Zdaj pa le pojdi brž spet v posteljo,«
pravi Greeta.

»Že, otrok, toda s spancem ne bo nič več
in mizo je treba spraviti najprej na mesto!«

»Sveča bo vsak hip dogorela!«

»Saj bo koj opravljeno.«

Jon pograbi mizo in gre z njo do vmesnih
vrat. »Preteto! Ne gre skozi. Čak, po strani!
Tako, prav počasi. Kaj, noga manjka?«

»Morda je spotoma odletela?« pravi
Greeta.

»Ali pa jo je črv...«

Po strani miza tudi ne mara naprej. Jon
poskusi drugače. Kaj pa je spet? Miza ne
mara nazaj. Jon suje in vleče.

»Miza je trmasta kakor nuna,« pravi Jon.

Plamen sveče nenadoma zaplapola. Ustra-
šita se svetlobe, potem pa je nenadoma črna
tema. Greeta se zasmije.

»Zdaj sva pa tukaj,« godrnja Jon. »Vrata
so zadelana. Prideš lahko skozi?«

Tiplje za nogami mize. »Pazi, otrok, ne-
varno je!«

»Spodaj bova zlezla skozi,« pravi Greeta.

»Genialno!« Jon išče njene roke. Kakor
dva Indijanca rijeta po vseh štirih v svoj
vigram.

Posteljnjak škriplje.

»Dobro spi, fant,« pravi Greeta potihem.

»Srce moje!« vzdihne Jon.

Proti slemenu opletata oknici. Trgovina
spodaj je zaprta. Gospa sopiha po stopnicah
kvišku.

»Dobro spite, mlada gospa!«

Toda Jonove roke so se tesno oklenile
Greete, njej pa se zdi hudomušno in naga-
jivo, da ji ne odgovori. Debeluša taplja
više, v drugo nadstropje.

Od Svetega Luke udari ura še enkrat, po-
tem je prvo nadstropje zaspalo. V drugem
nadstropju preštevata gospodinja blagajno.
Bil je dober dan. Jutri mora naročiti sod ze-

lenega mila in pet zabojev piva in v treh
tednih dobi od mladih zakoncev najemnino.
Dva mlada golobčka v golobnjaku! Večerna
molitev: »Moj Gospod in moj Bog...« V
daljavi sirena na Scheldi. »Zdrava, Mari-
ja... toda z žolčnimi kamni je križ... prosi
za nas, grešnike... jaz pa le ne grem v bol-
nišnico.«

Jon in finance

Stric Jodo, brat tete Karoline, je našel
Jonu službo. Stric stopa s svojimi šestdeseti-
mi leti in rdečim odlikovanjskim trakcem v
gumbnici še prav dostojanstveno po svetu.
Stric Jodo je dokaj močno udeležen pri Ka-
lifornijski paroplovni družbi, tako da je
njegov prijatelj, ravnatelj, pripravljen spre-
jeti njegovega varovanca za poskušnjo v
službo. Dobil bo mesto v knjigovodstvu.

Spodaj je stopil neki gospod z njim v dvi-
galo:

»Je vais vous conduire, prosim, pojdite z
menoj...«

Ko dospeta gor, vodnik izgine in Jon stoji
v hrupnem prostoru, kjer diši po papirju in
prahu in kjer petindvajset škrabantov izrab-
lja trenutno odsotnost svojega predstojnika.
Prav kakor šolarčki, si misli Jon, učitelj je
zginil. Režé se in si ga ogledujejo, čudnega
novega ptiča. Hrup narašča.

Nenadoma tišina: predstojnik je vstopil.
Jon se predstavi.

»Prenez place, monsieur... Prevzeli boste
tekoče račune.« Gospod Lunders ga bo že
vedel.

Jon misli na Greeto, piše medtem Debet
na Kredit in še drugače. K sreči je kmalu
poldne. Takšen začetek je zmeraj težaven.

»Ça ira bien, bo že šlo!« pravi Lunders.

»Da,« vzdihne Jon, toda brž si povezne
klobuk na glavo in zdirja po stopnicah in
domov.

Miza je le šla skozi vrata. Sjarel je skraj-
šal noge. Jon pritisne svojo ženo neugnano k
sebi. Oba stojita v soncu pri odprtem oknu,
dokler ne zadiši po pripaljenem fižolu in ne
steče Greeta z vzklikom v kuhinjo.

»Kako je kaj šlo, fant?«

»Tako pač,« pravi Jon, »vse skupaj je
francoski hlev.«

»Stricu Jodu se morava še zahvaliti.«

»Že, že, saj se ne mudi. Bomo šele videli,
ali bom vzdržal. Sicer bi bil trud zaman.«

Greeta ga pogleda. Kaj prida navdušen ni
videti.

»Juha diši kakor deževnica,« pravi Jon.

Letos bo „Naša luč“ prinašala roman
„Srce zmaguje“, ki ga je napisal flam-
ski pisatelj Anton van de Velde. V
tem romanu se kaže neizmerna moč ljubezni
med moštem in ženo, moč, ki kljubuje še tako
hudim preizkušnjam in jo simbolizira srce,
ki se bori in naposled vendarle doživi svojo
zmago... Vez in sad te ljubezni pa je otrok,
dar božji, sveta skrivnost.

Greeta se ustraši. Nekaj mokrega začuti v očeh.

»Storila sem, kar sem mogla,« vzdihne.

»I no, otrok, kar pogoltni, kaj ne...«

»Kaj pa je vendar, fant?«

»Zdi se mi, da si dobila napačne bukve v roke!«

»Napačne?«

»Da, bukve za žehto namesto kuharskih bukev.«

Greeta molči. Nenadoma čofne kaplja na voščeno platno na mizi. Jon jo pogleda. Dvakrat skoči in je pri njej. »Greeta, otrok, jaz sem ničvreden kos mesa.« Potegne si jo v naročje. »Tekoč račun mi je obležal v želodcu!«

»Ali je bilo tako hudo?« vpraša Greeta potlačeno.

»To ne, ampak navaditi se moram.«

»Ne boš vzdržal, fant!«

»Kdo to pravi?« Jon postaja možat. On je vendar rednik. »Ali veš, koliko zaslužim? Osemsto petinsedemdeset frankov na mesec. Ali naj že kupim kakšne delnice?«

Greeta se smeje. Druga jed se je dokaj posrečila. Po jedi sede Jon v kot na zaboj za pomaranče in si potegne Greeta na kolena.

»Semkaj pride naslanjač!« pravi Jon.

»In kredenca,« meni Greeta. »Greva no-coj na potep?«

»Dà, otrok, ob osmih.«

Pipe ne sme prižgati. To dá tako čuden okus, pravi Greeta. Klavdij uboga Agripino. Ljubezen v opoldanskem času je radodarna, a mlačna. Kako pasje vroče je lahko v takšnem revnem mestnem okraju! Proti pol trem mora Jon spet na delo. Čudni ptič vzbudi že manj pozornosti. Med dvema računoma se pogovori Jon z Lundersom o flamskem gibanju. Lunders je bil aktivist.

»Zakaj pa brbljaš zmeraj po francosko?« vpraša Jon.

»Zaradi predstojnikov,« pravi Lunders, »in zaradi ljubelega kruhka.«

»Saktivist!« gode Jon.

»Messieurs, du calme,« svari gospod van Gusting. »Mir, prosim!«

»Kdo je to teslo?«

»Naš predstojnik, van Gusting.«

»Flamec?«

»Ne, Holandec. Neskončno natančen.«

»Un chiffre bien mis,« se reži Jon, »toda slaba številka. Ali te tukaj nikoli ne gnjavijo?«

»Nikoli! Še kar dobro vozimo z njim. Če je bilanca v redu, ni nič hudega...«

»Moja že ne bo,« vzdihne Jon.

In ni. Ob sedmih zvečer stoji Jon zraven Lundersa in se poti. Lunders je iztaknil že enaindvajset napačnih knjižb. Ob pol osmih znaša razlika še dva franka. Ob osmih manjka še pet centimov.

»Jaz moram za vsako ceno domov,« pravi Jon.

»Še kaj,« ugovarja Lunders. »Najprej pet centimov!«

»Založim jih iz svojega.«

»Šema,« pravi Lunders. »Na, seštej še en-ten šest vrst!«

Ob četrtna devet je bilanca v redu. Jon pusti meni nič tebi nič Lundersa na cedilu in plane v oblačilnico. Šest stopnic hkrati. Pet minut pred deveto je doma. Greeta stoji z zaskrbljenim obrazom pri oknu.

»Preteto nazaj!« pravi Jon. »Če pojde tako naprej! Da iščem vsak dan dve uri pet centimov! Kaj pomeni pet centimov za podjetje s kapitalom desetih milijonov! Naj odtegnejo razliko od moje plače, skopuhi!«

Greeta ga pogovarja. Za večerjo imata mrzlo meso s češnjevim kompotom. To človeka zmeraj pomiri. Jon vidi številke na svojem krožniku, na svojem kosu kruha, v očeh svoje žene, po cveticah na tapeti, a po večerji to mine, zakaj Greeta si je oblekla ljubko bluzico in, če vidiš takšno mlado, ljubeznivo, cvetočo stvarco pred sabo, vse številke zginejo.

Tako gresta na sprehod; najprej k Deene-mannu, kjer imajo lepo pohištvo v izložbi. Tistile naslanjač s sivo žametno prevleko bi lepo sodil v sobo. Tudi jedilna omara je tam, ena je iz mahagonija, toda zelo je draga... Stopata dalje k Bon Marchéju. Tam imajo zaprto. V izložbah stoje samo voščene dame.

»Vitka linija,« pravi Jon, »in znotraj so votle. Ali greva domov?«

Toda Greeta bi rada v Willemovo ulico. Še enkrat bi rada pokukala k Mintjensu, tam je navadno veliko kuhinjskih kredenc, ki so vrhu vsega poceni.

Mintjens bi pravkar rad zaprl, ko prideta. Izložba je majhen četverkotnik s preobilno električno razsvetljavo. Toda to mora biti tako v tem mestnem koncu, si misli Mintjens. Veliko hrupa kakor pri mehaničnih klavirjih v pristaniških krčmah.

»Bi gospa rada še enkrat videla?« Hotel je pravkar domov. »Pa prideta oba lahko noter, kakopak.«

Jon gleda brez razumevanja na razstavljen pohištvo iz pitchpina s pisanimi steklenimi šipami.

»Tale stane dvesto petdeset, tale je dražja, toda pogledjte, gospa, kakšna izdelava! Vse domače delo! Mintjensov les se nikoli ne krivi, vidite, nikoli! Naslanjači? Ne, škoda, trenutno samo kredence in kuhinjski stoli pa mize in omare!«

»Kaj meniš, Jon?« vpraša Greta.

»Ah da!« Jon se zdrzne. »Kredenca, otrok, kaj? Zavoljo mene bi kupila lahko dve, toda...«

»Ali bi gospod rad kredit?« vpraša Mintjens nekoliko surovo. Tisti »toda« mu je dal po duši.

»Kredit? Ne.«

»Ni potrebno,« se smehlja Greta. Kaj pa ji je nenadoma? Kredence frče križem kražem in... »Jon! Kaj je z menoj?«

Nekoliko pozneje se prebudi. Jon jo drži varno za roke, kleči ob njej in se sklanja nadnjo.

»Ali je kaj bolje, mlada gospa?« vpraša Mintjens.

»Ali bo punčka?« šepeta Jon. Greta ga najprej zmedeno pogleda in se mu nato nasmehe. Ko zagleda mizarja, zardi in hoče takoj vstati.

»Kaj pa je bilo, otrok?«

»Nekaj čudnega,« pravi Greta potihem.

»Ali bi šla domov, Jon?«

Jon je seveda za to. Mintjensu se je obraz podaljšal in suče v rokah drog za zapiranje oboknic. »Ne najde gospod nič primernega?«

»Sem že zdavnaj našel,« se smeje Jon in uščipne Greto v roko. »Te dni se oglasim še enkrat, mojster!«

»Merči!« reče Mintjens; ne verjame pa ne. Z roko v roki gresta dalje, najrajši po tihih ulicah.

»Se boš navadil pisarne?« vpraša Greta.

»Molči zdaj o tem,« odgovori Jon. »V svojem srcu sem se pravkar pripravljaj k petju.« In se stisne k njej pa polglasno zapoje: »V prelepem mescu majniku, ko ptički žvrgolijo...«

»Prvič te slišim peti,« pravi njegova žena.

»Odrekel sem se romantiki, zdaj se me je pa spet oklenila, da sam ne vem kako.«

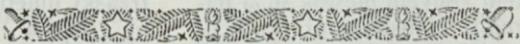
»Kaj praviš k tisti kredenci?« vpraša Greta, ko sta storila deset korakov.

Jon si misli: ni me razumela. »Kar kupi si jih ducat, jutri zaprosim za povišanje.«

Ko prideta domov, bi Greta rada takoj legla. Morda ji večerja ni storila. Poskuša še ostati v kuhinji, toda oglasi se spodnja gospa in odda šopek zelene.

»Kaj pa je, otrok? Slabó?«

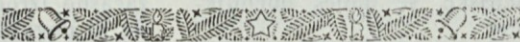
Jonu izroči zeleno in zrine Greto meni nič tebi nič v spalnico. Jon besni nad nesram-

Blagoslovljeno in milosti polno

novo leto 1965

vam želi jo vaši izseljenski duhovniki

nostjo vsiljive babnice. Ko mine četrta ure, ti sedi še vedno pri njej. Jon butne skozi vrata in hoče pokazati, da je on gospodar v hiši, toda debeluša se mu prijazno nasmeje in odide sama od sebe. Komaj da je zunaj, potegne Greta Jona k sebi.

»Zapoj zdaj še enkrat tisto pesem,« prosi.

»Ah, kaj...« pravi Jon. Greta si misli: ni me razumel. Poljublja ga in se smeje. Takšna je še lepša. Jon molči in jo občuduje. Čudno, saj je videti krepka, tam pa pri Mintjensu na lepem...

»Ti je bolje?« si drzne plaho vprašati.

»Zapoj mi pesmico...«

»Čemu pa?«

»Možiček,« pravi Greta in mu neugnano seže v lase ter mu jih razkuštra. »Možiček, ker smeva upati in hrepeneti. Saj si o tistem pel?«

»Ali je... ali je tisto?« Jonu se grlo stisne.

»Tisto je,« pravi Greta in ga poljubi na potno čelo.

»Jutri,« prerokuje Jon, »pojdem po naslanjač k Dennemannu. In patrom na Telčjem trgu pošljem deset hlebov, da se vse dobro izteče.«

»Si srečen?« vpraša Greta.

»Nebeško,« pravi Jon. »Na to moram zvrniti kozarček žganega.«

Za prodajno mizo stoji spodnja gospa z lopatko za sladkor v roki in pripoveduje nasprotni gospe, da je zgornja gospa v pričakovanju. Nasprotna gospa pa se smehlja svojemu psičku Toutouju, ki ji čepi v naročju in gloda košček sladkorja.

(Dalje na strani 28)

Novo mesto praznuje letos svojo 600-letnico. Leta 1365 je namreč mala naselbina, ki so ji rekli Gradec, dobila uradno priznanje, da se lahko imenuje mesto. V tem »novem mestu« so si naredili Habsburžani svoje oporišče na slovenski zemlji za širjenje svoje posesti proti jadranski obali. Imenovali so ga Rudolfovo mesto, slovenski človek pa je ostal pri imenu »Novo mesto«, kot ta kraj, ki je prestolnica Dolenjske, še danes imenujemo.

Tovarna motornih vozil v Kopru, glavnem mestu slovenske Istre, je praznovala 10 let obstoja. To sicer ni veliko, je pa pomembno, če pomislimo, da je bilo treba vsa avtomobilska podjetja na Primorskem graditi iz nič. Ta tovarna je prva od jugoslovanskih, ki se je podala v sodelovanje s tujimi podjetji in sicer s francoskim podjetjem Citroën. Danes ima toliko naročil, da lahko avto dobavi šele po dveh letih.

V decembru so v Trstu slovesno otvorili »Kulturni dom«. Pred prvo vojno je namreč stala v Trstu znamenita osrednja slovenska kulturna palača »Narodni dom«. Zgradili so jo slovenski rodoljubi iz mesta Trsta in okolice. V njej je bil hotel in kavarna ter zbirališče vsega slovenskega življa. Pred 44 leti pa so ta dom fašisti požgali, da bi tako zadeli slovenskega primorskega človeka v srce. Odtlej se je zdelo, da ne bo moč sprave med Slovenci in Italijani v Trstu, dokler bodo stale razvaline tega doma in dokler Slovenci ne bodo dobili zadoščenja. Ko je Italija po drugi svetovni vojni podpisala londonski sporazum, se je obvezala dati za požgani dom odškod-

nino in zgraditi v ulici Petronio, sredi Trsta, novo osrednjo stavbo za slovenske kulturne prireditve. Sedaj so jo dogradili. Znotraj in zunaj so jo okrasili slovenski tržaški umetniki. Želimo, da bi stavba dobila naslov »Narodni dom« in da bi postala res ognjišče slovenske kulture in slovenskega naroda v Trstu. Zaenkrat si to stavbo lastijo le levičarske slovenske organizacije, katerim jo je italijanska vlada začasno izročila. Želimo pa, da bi pogajanja, ki so v teku, privedla do tega, da bi bili lastniki te stavbe in složni upravitelji vsi Slovenci v Trstu in bi bil to skupni dom vseh slovenskih kulturnih organizacij.

V Gradišču pri Sv. Lenartu v Slov. goricah je zgorel kulturni dom. Škode je nad 12 milijonov dinarjev. — V Žalcu ob Savinji so odprli novo poštno poslopje. — Divji prašiči so se pojavili okoli Sv. Lovrenca na Pohorju in naredili precej škode. — 9. decembra so otvorili nov železobetonski železniški most čez cesto in reko Mežo med postajama Dravograd in Ravne na jugoslovanskem Koroškem.

Delovati je začela telefonska avtomatska centrala v Krškem ob Savi in v Trebnjem. — V Kranju so odprli novo porodnišnico.

Danes povsod elektrificirajo železnice. Potem ko so pri nas končali elektrifikacijo proge Ljubljana—Rakek—Postojna, so začeli preurejevati gorenjsko progo. Sedaj je elektrifikacija dokončana in je s tem vožnja iz Ljubljane na Jesenice precej skrajšana. Pri poskusni vožnji je vozila električna lokomotiva brez postanka od Ljubljane do Jesenic samo 46 minut. Pri mednarod-

nih vlakih se do novega voznega reda to še ne bo poznalo, pač pa pri lokalnih vlakih. Posebne vlake za to progo so naročili na Poljskem.

Že 1200 letal je pristalo na novem ljubljanskem letališču na Brniku pri Kranju.

Umrli je kipar Frančišek Smerdu, doma iz Postojne.

Lokomotiva je na Dravskem polju pri tovarni aluminija treščila v tovorni avto. Železniški prehod je bil namreč nezavaran.

V Trstu so bile nove pokrajinske volitve. Slovenski demokrati so sestavili svojo »Slovensko listo«, ki je dobila lepo število glasov in svojega predstavnika v tržaškem pokrajinskem svetu. Na italijanskih listah sta bila sicer izvoljena še dva druga Slovenca, ki bosta pa morala poslušati sklepe tujih strank.

Od maja naprej bo vozni red v mednarodnem prometu veljal dve leti. Tako so sklenili na konferenci v Stockholmu. Na podlagi teh sklepov bo vozil skozi Slovenijo odslej tudi Istambul-ekspres in sicer iz Münchena preko Ljubljane in Beograda v Carigrad. Preko Ljubljane bo vozil tudi Beograd-ekspres, ki bo vezal Trst in Skopje. Posebni voz bo vozil iz Rima v Ljubljano. V poletni sezoni bo vozil Dalmatija-ekspres odslej preko Ljubljane na Reko. Iz Dortmundu v Atene bo vozil Hellas-ekspres vse leto. Prav tako bo vse leto vozil tudi Simplon-ekspres iz Pariza v Zagreb. Na brzovlaku Zagreb-Benetke bo odslej poseben vagon »Budimpešta—Benetke«, direktna zveza Madžarske z Ljubljano in Italijo. Na novo uvedena vagona bosta tudi »Hamburg—Beograd« in »Basel—Beograd«. Novi vlaki Panonia-ekspres in Polonia-ekspres pa ne bodo vozili čez slovensko ozemlje.

Na olimpiadi v Tokiu je evropski šampion Slovenec Miro Cerar na svojem orodju — konju z ročaji — prejel zlato kolajno pred Japoncem in Rusom. Rojak iz Gorice pod Italijo, Jurij Uršič, pa se je vrnil iz Tokia z bronasto kolajno, ki jo je prejel pri tekmovanju kolesarjev.

Na Kodeljevem v Ljubljani so odprli novo zgradbo »Visoke šole za telesno kulturo«.

Beograjska in ameriška vlada sta se sporazumeli o dobavi ameriškega žita Jugoslaviji. Ameriška delegacija je obiskala 26 podjetij v Jugoslaviji.

Škofija v Duluthu v Združenih državah je praznovala 75-letnico obstoja. Ob tej priložnosti je ljubljanski nadškof dr. Pogačnik poslal tamkajšnjemu škofu čestitke

in posebno pismo, v katerem je omenil, da je veliko slovenskih duhovnikov v tistih krajih misijonarilo kot n. pr. škof Baraga, Franc Pirc, Lavtižar, Čebul, (ki je sezidal prvo cerkev v škofiji Duluth). Dalje Jožef Buh, po katerem se imenuje tam celo mesto z imenom »Buh« in še drugi. V pismu prosi naš nadškof dluškega škofa, naj se tudi on zavzame, da bi bil Baraga čimprej proglašen za blaženega.

1942 so Nemci požgali vas Dražgoše na Gorenjskem. Po vojni so vas obnovili, le cerkve ne. Sedaj so le dobili tozadevno oblastno dovoljenje za graditev in so v oktobru blagoslovili temeljni kamen za novo župnijsko cerkev.

Zavod za avtomacijo »Iskra« je izdelal prvi domači telefon, ki ima namesto številke tipke 1—0. Tak tele-

fon hitreje pokliče in je bolj praktičen. Namesto da bi številke zavrtel, samo pritisneš na tipko.

Ob koncu novembra 1964 je bilo v Gorici pevsko tekmovanje mešanih in moških zborov, katerega so se udeležili nekateri zbori z Goriškega, Tržaškega, iz Slovenije in Koroške. Nastopilo je tudi sedem slovenskih zborov, med njimi »Lojze Bratuž« iz Gorice, moški zbor s Proseka, »Lipa«, iz Ajdovščine, »Jakob Gallus« iz Trsta. Moški komorni zbor iz Celja, »Jakob Petelin-Gallus« iz Celovca in mešani zbor z Obirskega pri Železni Kapli. V ocenjevalni komisiji je bil med drugimi tudi dirigent Rado Simoniti iz Ljubljane. Prvo mesto si je med moškimi zbori pridobil oni iz Celja, pri mešanih pa avstrijski Komorni zbor iz St. Vida ob Glini.

Slovenska folklorna skupina iz Porurja v Nemčiji želi vsem bralcem „Naše luči“ zadovoljstva polno Novo leto 1965. Rojakom v Porurju pa že sedaj kliče: Na svidenje na proslavi 1. maja 1965 v Oberhausen!

Anglija

Leta zares tekó. Ob božičnih praznikih se vsako leto spomnimo, koliko časa smo že tu. Lansko leto je bilo zdravo; bilo je nekaj nesreč, pa so se vsi pozdravili ali vsaj toliko zboljšali, da ni nevarnosti več.

Dodati moramo še, da gospodarska podjetja lepo uspevajo. V poletju bo »Naš dom« praznoval 10-letnico, pa se je bomo spomnili z bolj natančnim pregledom. Radi bi še povedali, da so **Bračkovi** v Leighu odprli kavarno. Če ste tam blizu, ne pozabite obiskati kavarne »Sorrento« na Railway Rd. Leigh je v Lancashiru blizu Warringtona. **Toni Kac** pa je v S. Walesu odprl garažo in popravlja avtomobile; prodaja pa vam tudi nov avto, ako ga želite.

V zadnjem času so bili blagoslovljeni domovi: Tuttijev in Bergnackov v Trowbridgeu, Wiltshire. Obe družini sta doma iz Slovenske Benečije. — Tudi pri dveh Hrvatih so imeli blagoslov: Molnarjev v Bristolu in Peračev v Roytonu, Lancashire; in še Koprivov v Hirwainu.

V adventu smo že imeli povsod maše, pri katerih je veliko reči kar v slovenščini. »Lepo je,« »veliko bližje se čutim sedaj, ko so mi molitve razumljive,« take in podobne sodbje

**Za
novo
leto
vas
pozdrav-
ljajo**

Zgoraj: Kožmanova Angela in Johny v New Tredgarju na Angleškem se spominjata svojih počitnic v poletju. — Na naslednji strani spodaj: Prevčeva Jani in Filip, ki bi rada že v širni svet. Doma sta v Coventryju (Anglija). — Zgoraj: Rozana in Marjetka Štefančič, tudi iz Coventryja, ki prično pazita na malega sosedu.

so spremljale vsako mašo, ko smo jih opravljali po »novem«. Zato bodo sedaj tako maševali večkrat, kadar koli bo mogoče, v večjih krajih. Tako bomo v januarju imeli sv. maše: 3. januarja ob 11.30 uri v cerkvi v **Chapel Endu** blizu Nuneatona. 10. januarja je druga nedelja ter bo v **Londonu** ob 5. uri popoldan. Po maši bo g. inž. Mozetič predaval ob skioptičnih slikah o Slovencih drugod po svetu. 17. januarja bo maša ob 4. uri popoldan v **Bedfordu** na Midland Rd. (cerkev sv. Jožefa). 31. januarja bo ob 11. uri dopoldan v kapeli sestrskega konventa v **Rochdale**, Manchester Rd. Popoldan istega dne pa v **Oldhamu**, vendar bosta kraj in ura posebej sporočena. Isto velja za nedeljo, 23. januarja.

Belgija

Limburg - Liège

Na svojem letnem občnem zboru so člani društva »Slomšek« za tekočo poslovno dobo izvolili naslednji odbor: g. Stanko Revinšek, predsednik; ga. Jožefa Globevnik, podpredsednica; ga. Marta Rogelj, tajnica; g. Umberto Virant, podtajnik; g. Ivan Lipovšek, blagajnik; g. Janez Sintič, podblagajnik; g. Jože Mrakič in g. Alojz Korelc, preglednika; g. Jože Mrakič in g. Heini Virant, zastavonoši. — Novemu odboru toplo čestitamo in želimo obilo uspehov v delu za slovensko skupnost v izseljenstvu.

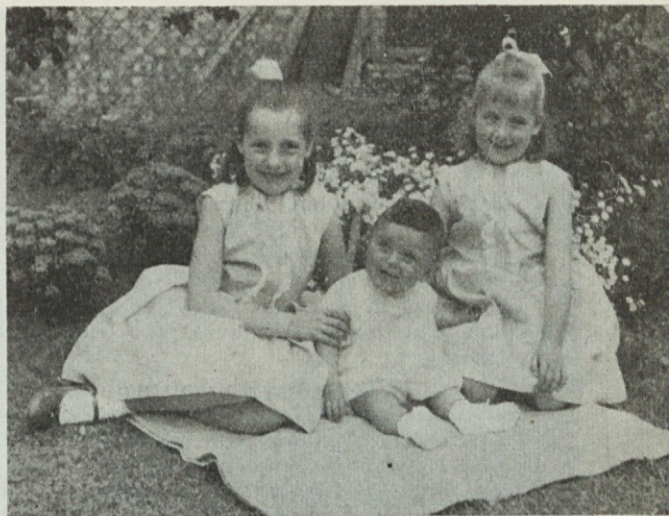
Naši bolniki: ga. Huber iz Eisdena se je že vrnila domov po težki operaciji v Genku. V Lanakenu se zdravita g. Karel Kastelic in g. Alojz Pejovnik, oba iz Mechelena. Nekaj časa je bil tam tudi g. Jurij Jakelj iz Eisdena. V Genku že dolga leta trpi ga. Markovič iz Zwartberga. Prav tam se zdravi tudi ga. Greti Snurer iz Eisdena. V Waterschei-u na kliniki išče zdravniško pomoč g. Alojz Hvalica iz Park-Genka. — Vsem našim dragim bolnikom pošiljamo posebne pozdrave!

Charleroi - Mons - Bruselj

Potovanje v Francijo v nedeljo, 6. decembra, je lepo uspelo. Prvikrat so naši pevci »Jadrana« in igralci dramskega krožka »l'inžgar« iz Charleroi gostovali v tujini, da zapojejo in zaigrajo — za naše slovenske rojake! Seveda niso šli sami na pot, pridružili so se jim še drugi rojaki iz področja Charleroi, tako da je bil avtobus, ki ima 40 sedežev, premajhen. Veliko je bilo sitnosti za skupni francoski vizum kakor tudi za skupni belgijski 'titre de voyage'. Sele v soboto, dan pred odhodom, smo prejeli francoski vizum; ko smo pa prekoračili mejo v Quiévrain na poti

v Valenciennes, potnih listov niti pogledali niso. Dva dni pred našim potovanjem je v okolici Charleroi in Bruselj zapadel 15 cm visok sneg. Že se je zdelo, da bo šlo vse po vodi, a je vendar v soboto sneg precej izginil, tako da smo v nedeljo še kar dobro potovali. Preko Monsa, Valenciennes, Douai smo dospeli nekaj čez poldne v Lens in od tam v baziliko N. D. de la Lorette, kjer smo imeli skupno sveto mašo z ljudskim petjem. — Tamošnji slovenski župnik g. Stanko Kavaljar nas je vse lepo pogostil, ne samo popoldne, ampak tudi na večer do končanem miklavževanju. V dvorani »Mlinar« v Fouquières-sous-Lens je nastopil, potem ko je sv. Miklavž obdaril mlade in stare, najprvo pevske zbor »Jadran« v slikovitih narodnih nošah. Vse je prisluhnilo, ko je zapel venček slovenskih narodnih pesmi. Sledila je komedija »Glavni dobitke«, ki so jo igralci mojstrsko podali. Polna dvorana je z navdušenjem sledila tako petju kakor igri. — Take gostoljubnosti rojaki iz Charleroi še nismo nikjer doživeli. Iskrena zahvala č. g. Kavaljarju in pridnim Slovenkam, ki so nam pripravili res topel sprejem in okusno kosilo in večerjo. Vsem rojakom iz Charleroi bo ostal ta dan v lepem spominu. Bog plačaj vsem!

V nedeljo, 29. novembra, so imeli v družini g. Franca Delfar, po rodu iz Kozine na Primorskem, in ge. Ivanke Barba, sedaj bivaajočih v Anderlecht (Bruselj) lepo družinsko slavlje: krst tretjega otroka, tokrat sinčka Jožeta, ki se je rodil 16. novembra. Pridružil se je Janezku in Vesni. Zavedni slovenski družini naše čestitke! — Tudi v družini Tonija

Bezenška in Marirou Leclercq v Châtelineau se je rodil sinček in sicer 16. novembra. 29. novembra je bil prvorojenček krščen na ime Yves. Srečni družini čestitamo.

V družini ge. Marcelle Znidarčič in g. Giuseppe Del Puppo iz Virginala se je 16. oktobra rodila hčerka-prvorojenka, ki je pri svetem krstu prejela ime Marija-Manuela. Čestitamo!

V župni cerkvi Notre Dame de la Cambre v Ixelles (Bruselj), se je 20. oktobra poročila gdč. Slavica Musar, nekdanja naša cerkvena pevka iz Charleroi, z domačinom g. Jean-Pierre Rensburg, ki je po poklicu civilni inženir. — Mlademu paru želimo obilo božjega blagoslova na njuni zakonski poti.

V lepem domačem vzdušju je potekalo letošnje »Ceciljevanje« v šoli Ecole libre St. Barbe v Charleroi-Nord v nedeljo, 22. novembra. Udeležili so se tega slavlja naši pevci in pevke in sotrudniki »slovenske prireditve«.

V Institut Médico-Chirurgical v Charleroi je bil več kot 10 tednov na pregledu naš rojak g. Franc Rekar iz Dampremy. Čeprav je bil tam toliko časa, mu niso mogli dognati, kaj mu je. Šele pred kakim tednom so se zdravniki bolj pozanimali in odkrili, na čem boluje, ter mu dali primerna zdravila. Sedaj je doma in želimo mu, da okreva, dasi je bilo zanj veliko dragocenega časa izgubljenega v bolnici, ko je bil »na pregledu«.

Od meseca oktobra 1964 izdaja izseljenski duhovnik g. Kazimir Gaberc za rojake v Zapadni Belgiji prilogo »Naši luči« pod naslovom: »Med nami — entre nous«. V njej so razna obvestila za sv. maše in druge pobožnosti, kulturne prireditve, skratka vse, kar je pač bolj krajevnega značaja in zato ne spada v »Našo luč«.

Pas-de-Calais

6. decembra nas je obiskal sv. Miklavž s svojim spremstvom. Bogato je obdaril naše malčke in tudi velike. V nagovoru nas je spomnil na naše velike dolžnosti do Boga in domovine. Pristrčna hvala sv. Miklavžu, spremstvu in g. Ivanu Kolencu iz Bruay, ki nam je prizor sv. Miklavža tako lepo predstavil.

Prav ta večer so nas obiskali naši belgijski rojaki iz Charleroi s svojim pevskim zborom „Jadran“ in z dramskim odsekom, ki nam je za lepo razpoloženje zaigral burko »Glavni dobiček«. Res so nam pripravili veselje in obilo smeha. Vsaka izmed nastopajočih oseb je bila posrečeno izbrana in je odlično izvedla svojo vlogo, najbolj se nam je pa gotovo vtisnila v spomin stiska profesorja in njegove žene, pa tudi čudovito odigrana vloga branjeveke. Da bi je le ne posnemali v praznjenju kozarčkov! Igra ima globok moralni nauk, da ni sreča le v denarju in materialnem uživanju, ampak da so za pravo srečo potrebne tudi višje dobrine. Pevski zbor »Jadran« pa nas je s svojo pesmijo povedel širom naše domovine. Dovršeno in lepo je bilo vse podano. Igralcem in pevcem pristrčna zahvala, pa tudi rojakom, ki so z njimi prišli na obisk.

Orkester Mlakar iz Avijona pa je med odmori občuteno zaigral nekaj naših skladb. Tudi njim in ostalim, ki so s tihim delom skupno z odborom Društva sv. Barbare v Sallaumines pripravili tako prijeten večer, pristrčna zahvala.

Zavetnico rudarjev, sv. Barbaro, smo praznovali s slovesno mašo v cerkvi te svetnice skupno s francoskimi in poljskimi rudarji. Po maši smo pa s pevci in rudarji proslavili praznik še s skupno zakusko.

Krstna voda je prerodila v otroke božje sledeče otroke: 22. novembra v slovenski kapeli Méricourt-Mines Filipa Grandovca in Erika Mustarja; 29. nov. pa v farni cerkvi v Ecoust-St-Mein Kristijana Kovača. Srečnim staršem naše čestitke, otrokom pa ljubo zdravje in milost božjo vse življenje!

17. novembra nas je vse prizadela žalostna novica o avtomobilski nesreči Ivana Ureka, našega rojaka iz Avijona. Blagi pokojnik, po rodu iz okolice Brežic ob Savi, je bil ena izmed najznačilnejših osebnosti med našimi izselenci. Bog mu je dal izredne talente in jih je izbral. Kot glasbenik je začel z orglami, pa ga je kmalu privleklo slovensko glasbilo harmonika. Ustanovil je šolo za

harmonikarje „Les Cols Bleus“, kjer je vzgajal cel rod harmonikarjev in jih izvečal do take višine, da so na več mednarodnih tekmah harmonikarjev, katere je ob več prilikah organiziral, odnesli prvo nagrado. Njegov pogreb 20. novembra je pričal, kako je bil priljubljen in cenjen ne le pri rojakihi, ampak zlasti pri someščanihi. Zadnje slovo od njega so vzeli takorekoč vsi iz mesta Avijon z županom na čelu, pa tudi vse glasbene osebnosti iz severne Francije. Ob igranju harmonikarjev za poslednjo slovo ni ostalo suho nobeno oko. Pokojnik zapušča ženo, hčerko, brata in sestro z družinami. Vsem naše iskreno sožalje! Velikemu pokojniku pa naj Gospod z nebeškimi melodijami povrne, kar je dobrega storil na zemlji.

Pod Luksemburgom

Algrange. — Tako malo se sliši o nas in tudi dosti nas ni, a vendar pravi naš duhovnik č. g. Dejak, da je naša služba božja dobro obiskana. Vsako tretjo nedeljo ob petih se zberemo v kapeli sv. Antona. Naš pevski zbor sestoji najprej iz treh Vrhpoljk, ki stanujejo v Florange, ge. Mici Marchetti in njenih nečakinj, sedaj poročenih, ge. Krapež Magde in Milke, pomagamo pa še druge, saj smo bile skoro vse še doma pri cerkvenem zboru. Seveda, kje so sedaj tista lepa leta! Po maši se zberemo pri ge. Hren, da malo poskusimo, kako bo šlo prihodnjič, ker nimamo nobenega organista. Bog ve, če ni kakšen kie, ki bi nam mogel priti pomagat in bi nas učil in bi znal vsaj malo na harmoniji!? — V Knutange se je naselila še ena slovenska družina, Cenčičevi, mož, ga. Viktorija z dvema malima otrokoma, so tam nekje od Kobarida. Kobaridci, ki berejo »Našo luč«, jih bodo že poznali.

Tucquegnieux-Marine. — Praznik sv. Barbare je za nami. Kje so časi, ko je tu sreče pomlad cvela, ko se kolonija naša dobro je imela! Danes živi rudar v negotovosti, železni rudniki hiraajo. Nič ne veš, kdaj te bodo odslovili. Nič ne veš, kako boš spravil h kruhu svoje otroke. Najhujše je pa to, da je bila cerkev skoro prazna. V takih razmerah začinjamo novo leto. Drug drugemu stiskamo roke, želeč si zdravja in boljših časov. Kadar resnično želimo drugemu kaj dobrega, je vse-kakor prav, ni pa to vse. Pesnik pravi: »Skrbi zase (stôri, kar moreš, da ne boš drugim na grbi), ljubi brata (bližnjega), srce mu odori in vrata (s tolažbo, s pogumom in če je treba tudi z dejanjem mu pomagaj)«. S tem sklepom in z Bogom začnimo v novem letu naše delo, pa bo dober tek imelo.

Moutiers. — Našega dobrega vernega Slovenca, ki ima nečaka duhovnika in ki nam je tako vneto pomagal pri širjenju naših knjiž in časopisov, ni več. V predzadnji številki

smo poročali o smrti njegove dobre žene, sedaj je tudi on odšel za njo. Je to upokojeni rudar Janez Lukan, ki nas je zapustil v starosti 68 let. Velika udeležba pri pogrebu in krasne besede g. župnika so nam povedale, da je bil močno priljubljen ne samo pri svojih rojakih, ampak tudi pri tujcih. Naj v miru počiva!

Aumetz. — Miklavž je prišel. Vsako leto se nas spomni, kako naj bi nas letos pozabil. Saj nismo bili vendar tako poredni. Prišel je in sicer prav na njegov dan je mogel priti med nas. Slabo vreme, megla, spolzke ceste, vse to ga ni zadržalo na poti k nam. Otroci so se ga že dolgo prej veselili, pa tudi odrasli. Res, tudi odrasli imamo radi, če nam Miklavž kaj prinese. Miklavž to ve, saj nas pozna. Ve, česa potrebujejo odrasli, in ve, česa potrebuje mali. Odraslemu možakarju daj ribe in pa steklenico vina, da jih bo zalil, ker ribe morajo plavati, tako so vedeli povedati že stari, in pa cigarete, da lahko vmes eno »zažge«; otroku pa daj cukra in lizačke ter igračke, da se lahko z njimi igra in da ga lahko z vsem tem zamotiš, če joka ali če le preveč nagaja. Miklavžu se za njegovo iznajdljivost in radodarnost ter dobroto prav leno zahvaljujemo; letos namreč nas je pogostil potem še s kavo in z dobrimi slovenskimi poticami, kar kaže, da ima dober čut, kaj med Slovenci ne sme manjkati, in seveda z vinom, poleg ne sme manjkati. Hvaležni smo Miklavžu za vse to in tiho upamo, da bo tudi drugo leto rade volje prišel med nas.

Ob tej priliki pa še nekaj popravljamo: Lebanovemu sinku v Filliers ni ime Adalberik, kakor smo zapisali zadnjič, ampak Frederik.

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne. — Sv. Nikolaj je tudi letos prinesel mnogim otrokom veliko veselja, družina Štrukelj Mirka in Berte, roj. Gregorčič, pa se je na ta dan še posebno razveselila, ko so sprejeli novorojeno Anico-Marijo v svojo družino. Krščena je bila v Merlebachu, 4. 12.

Naša cerkvena pevka Otilija Dajčar je v Merlebachu 29. 11. stopila pred oltar s svojim ženinom Valterjem Praviček. Želimo ji ma vso srečo!

Smrt je zopet kruto udarila v vrste naših rojakov. V Creutzwald se je težko poslovil od svoje dobre družine Ivan Kunst, priden rudar, dober oče, umrl 10. 10. in bil cerkveno pokopan v Creutzwald, 12. 10. — Kot blisk hitro se je razširila vest, da je v Merlebachu v noči 17. 11. nenadoma umrl naš rojak Stefan Lizzi. Po svoji težki nesreči, ko je zaradi hude opekline izgubil desno roko, je počasi pešal in večkrat previden s svetimi zakramenti vzel slovo od svoje družine in mnogih prijateljev. Tudi izborna domača postrežba ga

Zadovoljna Delfarjeva družina iz Bruslja v Belgiji (Anderlecht), kjer so krstili tretjega otroka — malega Jožeta.

ni mogla rešiti. Duhovniki, posebno slovenski, ki so od vseh strani prihajali v Merlebach, so bili pri njem vedno kot najbolj dobrodošli gostje sprejeti. Zato se mu tu pristrčno zahvaljujemo za njegovo vdanost in dobroto do njih. Tudi našim beguncem je rad pomagal, čeprav je doživel velikokrat razočaranje. V mladostnih letih je bil delaven član prosvetnih društev, v svojem poklicu pa znan kot izvrsten čevljar. 19. novembra ga je poleg njegove družine in sorodnikov spremljala velika množica rojakov, domačinov in njegovih prijateljev raznih narodnosti. Zastave slovenskih društev »Triglava«, »Save« in »Sv. Barbare« so se poklonile svojemu članu, ko so spustili njegovo truplo v grob, nato pa zapeli presunljivo nagrobnico. — Mrtvaški zvon pa je pel še dalje: dne 2. 12. je po dolgotrajni sladkorni bolezni obenem z raznimi drugimi boleznimi, prevadena s svetimi zakramenti, umrla dobra mati Frančiška-Ana Gorenjc, stara 56 let, v bolnici Hochwald in bila pokopana 4. 12. Značilen v njenem življenju je bil mir, v katerem je živela doma, s sosedi in z vsemi. Mirna, tiha mati je trpela veliko in le solze v očeh, ko sem bil zadnjikrat v bolnici pri njej, so pričale, da je veliko trpela. — Ponesrečen v rudniku je umrl naš rojak Anton Bric, roj. 7. 2. 1926 v Stiringu, cerkveno pokopan 5. 12. v Forbachu. — Dne 5. 12. je umrla Filomena Cijak, roj. Grmek, v Behren-Cité. Ta mati šestih otrok je še pri zadnji slovenski službi božji prišla k spovedi in svetem obhajilu in

gotovo ni mislila, da se bo tako hitro poslovila od svoje družine. — Vsem omenjenim rajnim želimo iz srca obilno plačilo za njihova dobra dela ter srečno večnost. Vsem družinam in sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje.

V poletnem času smo imeli le malo rojakov doma. Obiski v domovino, romanja na razna božja pota, odhod na počitnice, številni izleti, vse to se je vrstilo kar naprej. V pozni jeseni pa se je poživilo delovanje društev. Seštanki, zborovanja, Miklavževi večeri, izseljenska nedelja, državni jugoslovanski praznik, vse to je dalo rojakom dosti dela. Pevci in pevke cerkvenih zborov v Merlebachu in po kolonijah so teden za tednom imeli vaje ter lepo prepevali pri slovenskih sv. mašah, katerih so se v precej velikem številu udeleževali. Dež, sneg in poledica jih niso zadrževali doma. Berilo in evangelij, ki ga slišijo zdaj pri maši kar v domačem jeziku, jim je sveto mašo še bolj približalo. Cerkev skuša vedno bolj vse bogoslužje približati naši duši in nas tako ogreti za velike ideale svete vere, ki ostane v svojih resnicah nespremenljiva za vse čase, za vse kraje, za vse ljudi. Ni se treba bati raznih sprememb, ki skušajo bogoslužje prilagoditi modernemu človeku, saj so vzete iz prvih stoletij krščanstva, ko je ljudstvo živo sodelovalo pri božji službi. Rojaki, ki ste že od doma prinesli globoko vero, ohranite to vero! Tisti pa, ki ste se morda iz raznih razlogov oddaljili veri, kličemo: Pridite. Cerkev vas razume in vam je s svojimi zakladi na razpolago! Ob Novem letu se veselim vseh dobrot, sodelovanja pri pastoračiji, vseh vaših nešteti obiskov, ki ste jih napravili v bolnicah in doma pri bolnikih in s tem pokazali, da je vaše srce še vedno dobro, polno sočutja in usmiljenja. Bog vas in vaše otroke blagoslovi in naj vam nakloni

srečno, zdravo, mirno in veselo novo leto! — Stanko Grims iz Merlebacha.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6., métro: Sèvres-Babylone, Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg (prilичje, levo), Paris 15., métro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93 — je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

Novo leto — Sveta maša bo kot ponavadi ob petih popoldne.

V okviru Društva Slovencev je imel v nedeljo, 29. novembra, g. Janez Zorko zelo zanimive skioptično predavanje o planinarstvu v slovenskih Alpah. Predavatelj nam je pričaral pred oči slovenske Alpe, pa tudi tehniko planinarstva, v kateri se sam dobro spozna, saj je ne samo preplezal vse stene v naših planinah, marveč tudi bil učitelj v planinski šoli. G. Zorko je pa tudi slikar in grafik — pokazal nam je nekatere slike s svojih razstav —, obenem pa tudi priden delavec v pariški avtomobilski tovarni.

Miklavževanje je na veliko veselje malih in »velikih« otrok res lepo uspelo in vsi, ki so sodelovali na kakršenkoli način, zaslužijo toplo zahvalo.

Naše starše opozarjamo na veronauk v slovenskem jeziku in na tečaj slovenskega jezika. Podrobne informacije glede tega dobijo pri naših duhovnikovih.

Versailles. — 15. novembra je bil krščen Janez Ternar, sin Ignacija in Matilde Utroša, botrovala sta Ivan Kolman in njegova žena.

Notre-Dame des Dombes (Ain). — V trapištovskem samostanu Notre-Dame des Dombes je v 72. letu svojega življenja umrl brat Ce-

Spominska slika,
napravljena po krstu
Alaina Furlani
v Parizu.

lestin Lavrenčič, doma iz Hirske Bistrice na Notranjskem. Umrli je po dolgi in težki bolezni, zaradi katere so mu morali odrezati nogo. Po tej amputaciji je živel še en mesec. Svoje redovno življenje je začel leta 1907, ko je stopil v trapistovski samostan Rajhenburg pri Krškem. Med prvo svetovno vojno je bil mobiliziran, se boril v Romuniji, zbolel na malariji in se končno le srečno vrnil v samostansko tihoto. Leta 1934 je odšel v Alžir, kjer so menihi iz Rajhenburga ustanovili novo postojanko. Ko je leta 1939 izbruhnila vojna, je prišel v Francijo v samostan Notre-Dame des Dombes (trapisti iz tega samostana so namreč ustanovili rajhenburški samostan). Pokojni brat Celestin je bil zelo nadarjen in uporaben za vsako delo. Izdeloval je kipe in sam delal stroje, kadar je bilo treba. V Franciji se je izkazal kot skrben samostanski vrtnar in izurjen izdelovalec sira. Leta 1957 je začel bolehati in je od tedaj služil Bogu z molitvijo, dobrim vzgledom in vdanim prenašanjem bolezni. Močno je ljubil svojo domovino in je bil vesel vsakega slovenskega časopisa.

Couladère (Garonne). — Družina Šibelja, ki živi v tem kraju od leta 1933, je v kratkem času dvakrat doživela bridek udarec. Najprej jim je umrl v 61. letu starosti po dolgi in mučni bolezni oče Gabrijel, doma iz Lipe pri Komnu na Krasu, novembra pa so pokopali še hčer, 34-letno Vilmo, poročeno Forest, ki zapušča sinčka v starosti 7 let. Težko preizkušeni materi in ženi Mariji Šibelja, doma iz Malega Repna pri Proseku, in vsem sorodnikom naše iskreno sožalje.

Švedska

Krsti. — V nedeljo, dne 5. decembra 1964, je v katoliški cerkvi v Jönköpingu prejel krstno milost Stanislav Nikolaj Kolarec. Oče Milan je iz Zaprešiča, mati Karolina, rojena Marinič, pa od Ljutomera. Botra je bila ga. Slavica Lukič iz Huskvarne. Otroku in staršem želimo mnogo sreče in milosti božje!

Poroke. — Olofström: V soboto, dne 28. novembra 1964, sta si pred Bogom obljubila trajno zvestobo v zakramentu sv. zakona Aniceto Bruno De Candido iz Nedešince v Istri in Fiorentina Basiaco iz Portole pri Pazinu. Za pričo je bil g. Ferdo Knez iz Ostarfora. Iskreno čestitamo!

4. slovenski družabni večer. — V soboto, dne 16. januarja 1965, bomo imeli v dvorani katoliške cerkve na Erik Dahlbergsgatan v Malmö spet družabni večer. Tokrat bo program zanimivejši. Poleg orkestra, plesa in drugih zabav bodo tudi trije šaljivi prizori

Slika nam kaže veselo družbo, zbrano na poročni dan Mihaela Koroše in Rajmunde Hilaire v St. Chartier, Indre, v Franciji.

na odru. Ker bodo zaradi tega stroški za prireditve večji, bo tokrat treba plačati vstopnino. — Šaljivi prizori se začnejo ob 7. uri zvečer. Vsi ste lepo vabljeni, da se prireditve udeležite. S svojo navzočnostjo boste podprli naše družabno in kulturno delovanje in dali poguma tistim, ki stvar prirejajo, in še novim, ki se bodo morda ojunčili za sodelovanje. S tem boste pa tudi pomagali, da bomo lahko pripravili vedno pestrejši program.

Opozorilo. — Če kdo na Švedskem dobi v »Naši luči« terjatev za plačilo naročnine, a jo je že prej meni plačal, ga prosim, naj se za to ne razburja in naj ne ima slabih misli, da sem morda denar zapil... Razumljivo je, da ne pošiljam denarja za vsakega posebej v Celovec. Ko se ga nekaj nabere, potem ga pa pošljem. Uprava »Naše luči« ima navado, da od časa do časa priloži opozorila za plačilo, brez ozira na to, ali je kdo že meni plačal. To stori zato, da si vsak »izpraša vest«, ali je že poravnal in, kateri še ni, bo gotovo tako dober, da bo to takoj storial. — Jože Flis, slov. izs. duhovnik.

Ob novem letu. — Spet je minilo eno leto. Za nas na Švedskem je bilo pomembno predvsem zato, ker se je v njem zelo povečalo število slovenskih naseljencev. V novem letu jih bo prišlo še več. Ob tej priliki bi spet opomnil na dolžnost tistih, ki ste že dalj časa tukaj in ste »usidrani«, da pomagata »novim« z dobrimi nasveti, z dobroto in ljubeznijo do sorojaka, ki pride v novi svet, pa zaradi nepoznanja jezika nima drugega kot vas, da se lahko z njim pogovori. Za mnoge, zlasti za tiste, ki so sami, je lahko od tega prvega sti-

Miklavž je obdaroval slovenske otroke v Sterkrade v Nemčiji v soboto, 5. decembra 1964. To ni bilo veselo doživetje le za 35 navzočih otrok, ampak tudi odraslim je mož z dolgo brado zelo ugajal.

ka s sorojaki na Švedskem odvisna usoda in smer vsega nadaljnega življenja. Če bo našel v svojih rojakihi tukaj košček prave slovenske domovine, mu bo prehod v življenje v novi domovini lažji in bo zadovoljen. Če pa bo pri rojakihi naletel na brezbriznost ali pa celo na prezir in nejevoljo, lahko postane zagrenjen, razočaran in vse življenje tukaj bo nesrečen. Bodite drug drugemu kot bratje in sestre, kot nas uči naša vera, da moramo biti. Potem boste tukaj vsi skupaj vedno bolj zadovoljni vkljub težavam, ki se jim človek nikjer ne more izogniti. Potem bomo Slovenci na Švedskem v novem letu zrastle ne samo številčno, ampak predvsem v duhu medsebojnega sodelovanja za dušni in telesni blagor vseh. Na ta način bo novo leto za nas vse srečno in blagoslovljeno, kar vam iz srca želi slovenski izseljenski duhovnik.

nijski cerkvi v Dossenheim pri Heidelbergu, kjer si je mladi par uredil svoj dom v tujini. Bog daj blagoslov in srečo!

V nedeljo, 6. decembra, na praznik sv. Miklavža, pa smo imeli v Mannheim-u krst. Med božje otroke in kristjane je bil sprejet Boris Horvat, sin Stanislava in Rozalije, roj. Kodba, oba doma od Ljutomera. Botrovala je gdč. Milica Kodba. Bog daj zdravja in sreče!

Južni Hessen. — Kot doslej bo v Frankfurt-u slovenska maša vsako tretjo nedeljo v mesecu v kapeli Kolpingovega doma na Langestraße 26. Na željo rojakov pa bo eno uro prej, se pravi že ob **16. uri**. Tako bo po službi božji več časa za družabno urico. Če Bog da, bomo kmalu vsaj od časa do časa lahko imeli slovensko mašo tudi v Hanau-u ter v Rüsselsheimu.

Nemčija

Nord Baden — Južni Hessen

Tudi v novem letu 1965 bo slovenska služba božja vsako drugo nedeljo v mesecu v Mannheim-u ob 10.30 uri v kapeli na Laurentiusstraße 19; v Heidelbergu pa na isto drugo nedeljo v mesecu zvečer ob 19. uri v kapeli klinike na Hospitalstraße, Geb. 34.

Zvestobo do smrti sta si obljubila Ljudmila Levstek, doma iz Zadnikov na Dolenjskem, ter Andrej Bitenc iz Sostrega na Gor. Poročni obred je 21. novembra izvršil slov. izseljenski duhovnik dr. Franček Prijatelj v žup-

Baden - Württemberg

Zopet smo imeli tri poroke: dne 14. novembra v župni cerkvi Marienkirche v Stuttgartu dve hkrati: Alojz Hočvar in Francka Adamič ter Jožef Zupancič in Antonija Mustar. Ti so doma iz Kompolja, župnija Videm-Dobropolje, stanovali pa so zadnji čas v Zufenhauseu; 20. novembra pa v Marbachu pri Ludwigsburgu Ivan Levstek iz Podklanca pri Sodražici in Ernestina Fošner iz Branšvika pri Mariboru. Naj jih spremlja božji blagoslov na novi življenjski poti!

V zadnjem mesecu smo imeli zopet sv. mašo v Öhringenu in v Konstanci, čeprav jih je bilo tam nekaj manj kot predzadnjič. Rojaki teh dveh krajev! Če boste kaj radi prihajali,

se bomo prihodnje leto videli redno vsaka dva meseca na četrto nedeljo, in to izmenoma enkrat v Öhringenu, enkrat v Konstanci. 24. januarja ob 4. uri popoldan bo torej v Konstanci. Za duhovnika je pot tja dolga. Zato pridite! Gotovo, če pomislimo, kolika je nadnaravna vrednost ene same duše, se splača narediti stotine kilometrov tudi za enega samega človeka. Ker pa so rojaki povsod raztreseni, se iz praktičnih razlogov bolj splača iti tja, kjer je upati večje udeležbe. Če jih je kaj prida motoriziranih ali če imajo vsaj dobre prometne zveze, so vabljeni tudi rojaki iz bližnje okolice, kakor Radolfzell, Friedrichshafen itd.

Rojaki v južnem delu našega področja so obveščeni, da je sedaj prišlo do končne razmejitve med našim področjem in onim novega slovenskega duhovnika, ki je dospel aprila meseca v Mannheim, dr. Frančka Prijatelja. Po določbi freiburškega nadškofa tvori mejo med našim in njegovim delom freiburške nadškofije črta od severa do juga Villingen, Neustadt, St. Blasien. Te tri dekanije in vse, ki ležijo vzhodno od te črte, torej Donaueschingen, Stühlingen, Geisingen itd., pripadajo našemu področju, zapadno od te črte pa slov. duhovniku v Mannheimu. Slovenski duhovnik v Stuttgartu se s tem poslavlja od vas, rojaki s področja Mannheim, s katerimi ga je vezalo kot zadnji ostanek pošiljanje »Naše luči« do konca tega leta. Z novim letom jo boste dobivali od vašega duhovnika v Mannheimu. Bog z vami!

Porurje

Novembra smo krstili v Oberhausenu Silvijo Goričan, hčerkico Antona in Marije. Staršem tople čestitke, hčerkici pa obilo zdravja!

V Düsseldorfu sta se poročila Rudolf Hilgers iz Wuppertala in Antonija Mijatovič iz Rakitnika, župnija Matenja vas pri Gorici, v Meerbecku pa August vom Endt iz Meerbecka in Albinca Luskovec iz Senčurja pri Kranju. Obema iskrene čestitke in mnogo sreče na skupni življenjski poti!

Smrt je posegla zopet v dve naši družini. V Alsdorfu se je smrtno ponesrečil v rudniku Roman Slejko, rojen v Hrenovicah pri Postojni, v Essenu pa je prometna nesreča terjala življenje 30-letnega Ivana Goričana, po rodu iz Maribora. Oba pokojnika zapuščata žene in po dva otroka. Tem in vsem sorodnikom izrekamo naše iskreno sožalje! Naj jih ob teh težkih urah tolaži naša vera, ki nam govori o zopetnem snidenju z našimi dragimi pokojniki!

Iz Essena je letos za božične praznike odpejalo 45 izrednih vlakov inozemske delavce domov na počitnice. 23 vlakov je vozilo v smeri Italije; 12 v Grčijo, 4 v Turčijo in 6 vlakov proti Madridu (Španija). — V Essenu je trenutno zaposlenih 12.161 inozemskih delavcev. Vseh inozemcev pa je okrog 18.000. Med največje inozemske skupine štejejo: Špance (2322 moških, 721 žena), Turke (2312 moških, 24 žena), Italijane (1543 moških, 238 žena), Grke (874 moških, 195 žena), iz

„Življenje
mora iti
naprej!“

Tako pravijo mladi slovenski delavci in delavke v Nemčiji. Zato so tam poroka za poroko. Na sliki vidimo, da je fotograf v Rheinkampu „zasačil“ kar dva para skupaj pri oltarju, namreč Rutar Antona z Dragico Pograjc in Gumzej Franca s Černivec Jožico (31. oktobra 1964).

Jugoslavije pa je 864 moških, 240 žena. — Nadalje poročajo zapadnonemški časopisi, da pri teh delavcih komunistična propaganda od doma nima uspehov. Nemški časnikar F. P. zaključuje svoj članek »o komunistični delavnosti« v Essenu z besedami: »Jaz sem prepričan, da je najboljšje varstvo — proti komunizmu — zadovoljnost. Majhno je število tistih izjem — delavcev —, ki se ne bi pri nas v Essenu dobro in zadovoljno počutili!«

Italija

Rim. — Dne 13. decembra smo imeli v Cerkvi Il nome di Maria ob 5. obletnici smrti škofa dr. Gregorija Rožmana sv. mašo in žalno komemoracijo z obširnim predavanjem č. g. Fr. Dolinarja. Predavatelj nam je v celotnem okviru prikazal delo in osebnost velikega pokojnika. Dosti lepo število rojakov se je udeležilo te proslave, saj so pokojnika mnogi slovenski Rimljani osebno poznali in spoštovali. — Še prej pa smo v Rimu v domači družbi doživeli prihod Miklavža, ki je prišel tudi med nas s svojimi darovi.

Nizozemska

Tretjo nedeljo v novembru so se rojaki iz Nizozemske, Belgije in Nemčije v presenetljivo lepem številu zbrali na Vseslovenski prireditvi v Heerlenu, katero je skrbno pripravil odbor Zveze slov. kat. društev na Nizozemskem. Po pozdravnem nagovoru predsednika

g. Ivana Baniča je mešani zbor »Zvon« ubralo zapel nekaj narodnih pesmi. Sledil je nastop naše Slovenske folklorne plesne skupine. Navzoči so pevce in plesavce nagradili z živahnim ploskanjem. Obe skupini že dolga leta bogatita programe naših prireditev. Ali znamo pravilno ceniti to požrtvovalnost in zvestobo? Navdušenje občinstva pa je še naraslo, ko so »Slomškarji« iz Belgije zapeli veselo opereto »Kovačev študent«. Ob »kranjskih« klobasah, dobri kapljici in domačih zvokih »Slovenian kvinteta« je večer potekal v najboljšem razpoloženju. — Odboru Zveze, »Zvonu«, Folklorni skupini in Slomškarjem se za požrtvovalnost najiskrenejše zahvalujemo. Le tako naprej! V slogi je moč!

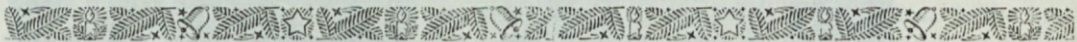
Društvo sv. Barbare iz Lindenheuvela pa je naslednjo soboto imelo svoj »vinsko trgatv«, ki je privabila ogromno holandske mladine. Navzoči so bili tudi zastopniki občine, rudnika in župnije. Rojakom iz Lindenheuvela in okolice čestitamo k njihovem uspehu. Še bolj pa k njihovi SLOGI. Bog jih živi!

Ga. Knez-Hribar, ki je odlično prestala težko operacijo v Sittardu, se je že vrnila domov. Želimo ji čim hitrejšo okrevanje.

Avstrija

• **Linz.** — Sedaj se zbiramo Slovenci vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu k svoji službi božji v Linzu. Imamo jo v uršulinski cerkvi na deželni cesti. Vljudno vabimo vse rojake od blizu in daleč. V zadnjem času smo nastopili kot gostje tudi na nekaterih hrvatskih prireditvah in tam pokazali lepoto slovenske pesmi.

Nasvet za novo leto

»Ne klonimo prehitro pred težavami, bomo se in skušajmo jih premagati! Potrebno pa je, da uporabimo za to vsa sredstva, ki jih moremo. Med temi je vedra vera vase in v smisel življenja, trden pogum in volja do uspeha, žilava vztrajnost pri delu in vsem prizadevanju, trezno gledanje okrog sebe in živo prepričanje, da ni najvažnejši zunanji uspeh, dobrine tega sveta, marveč da imamo z njimi opraviti le, da se izpopolnujemo sami, da množimo svoje notranje bogastvo, zlasti tisto, ki bo na tehnični sodnega dne odločilo našo večno usodo.«

(Iz »Zbornika Svob. Slovenije« 1950)

Neko angleško sodišče je obsodilo 96-letnega sivolasega starčka, — zaradi »neprevidne vožnje«, — na odvzem šoferske izkaznice in to za čas dveh let!

»Večkrat se sprašujem,« je modroval gost, »zakaj so v hotelskih sobah stene tako tenke, kadar bi radi spali, in tako debele, kadar bi radi poslušali govorjenje v sosednji sobi.«

Rešitev uganke v zadnji številki lanskega letnika »Naše luči« se glasi: »Nogometno moštvo«.

rojaki po svetu

Deset let obstoja je praznovala slovenska denarna ustanova »Slovenska hranilnica« v Buenos Airesu v Argentini. Trenutno šteje 192 članov in ima 308 vlagateljev. Ko so jo ustanovili, so to naredili s prepričanjem, da se bodo tamkajšnji slovenski naseljenci lažje versko, narodno in kulturno ohranili, če bodo samostojni tudi gospodarsko. Dr. Ivan Ahčin, pisatelj znamenitih knjig »Sociologija« in »Socialna ekonomija«, je tedaj dejal: »Če gre za to, da umrjemo, more končno umreti tudi vsak sam zase, ločen od drugih; toda mi hočemo živeti in se ohraniti. To pa bomo mogli doseči le, če bomo edini. V slogi je moč!« Desetletno slavlje je pokazalo lep uspeh slovenskega sodelovanja v denarnem in gospodarskem pogledu.

»Bavbavčki«, tako je naslov pravljíčne igre, ki jo je napisala Mirijam Tozonova in uglasbil skladatelj Matija Tomc, in so jo 31. oktobra lepo uprizorili otroci Slovenske šole Marije Pomagaj v Torontu v Kanadi.

Slovenski dom na Holmes Avenue v mestu Cleveland v Združenih državah ameriških je praznoval 45 let obstoja.

V Münchnu je izšla prva številka novega slovenskega lista »Slovenska svoboda«. List ima 4 strani in ga tiskajo v ukrajinski tiskarni.

Ce pregledujete novi nemški »Lexikon« svetovne zgodovine, ki ima 1472 strani, boste med 9000 imeni svetovno znanih pesnikov in pisateljev našli tudi Slovence: pesnika Antona Aškerca, pisatelja Ivana Cankarja, pesnika Srečka Kosovela, pisatelja Franca Ksaverja Meška, pesnika Franceta Prešerna, pisatelja Josipa Sritarja, pesnika Josipa Murna, pisatelja Ivana Tavčarja, pesnika Valentina Vodnika, pesnika Otona Župančiča in Primoža Trubarja.

V Bratislavi na Slovaškem je izšel prevod Prešernovih pesmi v slovaščino pod naslovom »Struny lasky«. Ima 154 strani.

Angleži so dobili novo knjigo, ki jim odpira pogled v bogastvo slovenske književnosti. Založba Calder v Londonu je namreč izdala knjižico Gradnikovih pesmi z naslovom »Alois Gradnik, Selected Poems«. Uvod je napisal prof. Janko Lavrin, natisnili so jo pa v bivši Mohorjevi tiskarni v Celju.

Nemško govorečemu svetu bo odkrila pogled v začetke slovenske književnosti knjiga, ki jo pripravlja naš rojak dr. Rudolf Trofenik v Münchnu. Izdal bo namreč prevod Balduina Sarie iz Gradca znanega dela slovenskega strokovnjaka za protestantske pisatelje dr. Mirka Rupla o Primožu Trubarju. Knjigo tiska tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Tudi v Firencah v Italiji bodo začeli na univerzi s predavanji o slovenskem jeziku.

Petrolejska področja okoli Edmontona v Kanadi privabljajo vedno več slovenskih ljudi in zato se slovenska kolonija v tem kraju veča. Nedavno so tam ustanovili Slovensko društvo, v katerem je tudi več pevcev, ki nameravajo ustanoviti slovenski pevski zbor.

Nad 400 Slovencev je letos pričakalo Miklavža v kraju San Martin v Argentini. Ker se je tam sedaj začelo poletje, so nehali s poukom tudi v slovenskem tečaju in imeli ob tej priliki lepo zaključno šolsko akademijo.

V Lanusu, v Slovenski vasi v Argentini, so uprizorili znamenito igro »Miklova Zala«, ki se godi v turških časih na Koroškem.

Pred letom dni je izšla v Združenih državah v angleščini pisana razprava o vlogi Slovenije v jugoslovanski državi. Napisal jo je dr. Toussaint Hočevvar. V tej knjigi pravi, da se Slovenija razlikuje od ostalih jugoslovanskih republik po naslednjem: 1. slovensko delavstvo je pretežno industrijsko in ne poljedelsko; 2. Slovenija ima relativno visok kapital in narodni dohodek na osebo; 3. ima razvit promet; 4. v njej je relativno razvita in decentralizirana industrija za dobrine proizvodnje in potrošnje; 5. relativno visoka produktivnost tako v industriji kot rudarstvu. — Ob koncu zaključuje: Bolj kot prenos dohodkov v druge republike bi Jugoslaviji kot celoti koristila razširitev industrijskih panog, ki uporabljajo naravne zaklade ter zahtevajo tehnično izučeno delovno silo.

Škofu iz Hereforda je rekel neki gospod: »Gotovo ste opazili, da nikoli ne grem v vašo cerkev.« »Da, to sem opazil.« »In veste, zakaj ne grem noter? Zato, ker je polna hinavcev.« »Zaradi tega pa vam ni treba ostati zunaj. Za enega je še zmeraj prostora.« je odgovoril škof.

Slovenska državna misel

Slovenska državna misel je v »pomladi narodov« leta 1848. oživila, ne da bi tedaj oživilo tudi slovensko državno izročilo. Tvorci tedanjega in prihodnjega slovenskega narodnega političnega programa so zahtevali »kraljestvo Slovenijo« na osnovi narodnega naravnega prava. O slovenski zgodovini imajo le čisto nedoločeno predstavo neke prvotne svobode. Še dolgo slovenski inteligent misli o preteklosti svojega naroda kot njegov največji pesnik France Prešeren, da je s slovensko zgodovino ob Samovi smrti katastrofalni konec, da mimo Samove slave nima slovenski narod nobene druge luči v svoji preteklosti, da se dá vsa njegova nadaljnja zgodovina povzeti v štiri vrstice ene sonetne kitice: »Obtežile očetov razprtije s Pipinovim so jarmom sužnjo ramo, odtod krvavi punt poznamo, boj Vitovca in ropanje Turčije.«

Še v času polnega uveljavljanja slovenske politične misli je zaslužni katoliški politik France Povše v dunajskem parlamentu nekega liberalnemu nemškemu poslancu na oči tek »brezzgodovinskosti« slovenskega naroda odrezavo odgovoril: »Ako smo Slovenci brez zgodovine, imamo pa geografijo.« Tako je s tem odgovorom sicer dovolj krepko spomnil nemškega poslanca, da smo Slovenci v monarhiji neutajljivi politični faktor, molče pa je priznal, da ne pozna zgodovinskih argumentov zoper ta očitek.

Tako dolgo se je torej oblikovala slovenska narodna politična volja, ne da bi bila slovenska državna preteklost živo oblikujoče izročilo. Nedvomno bi mnogo omahovanj, negotovosti in nejasnosti v slovenskih političnih terjatvah odpadlo, nedvomno bi bila slovenska politična dejavnost neprimerno bolj naravnost usmerjena na cilj, bolj samozavestna in odločna, ako bi bil v našem narodu živ spomin slovenske države, ako se ne bi bila slovenska državna tradicija pretrgala. Tako pa je šele zgodovinska znanost — in to predvsem v tekočih štiridesetih letih — v glavnih potezah obnovila podobo prvotne slovenske zgodovine in državne samostojnosti.

Vse predolgo je naše zgodovinopisje žive-

lo pod vtisom Peiskerjeve teorije o prvotni sužnosti Slovencev, kar je bilo pogodu tudi jugoslovanskim centralistom, ki so zahtevali, da je mladi slovenski izobraženec natanko poznal dogodivščine srednjeveških srbskih kneževin, skoraj nič pa ni vedel o slovenskih srednjeveških državnih tvorbah.

1. SLOVENSKO DRŽAVNO IZROČILO

Za časa drugega rodu, po dokončni nasebitvi Slovencev (l. 593), nam zgodovinski viri poročajo ime Valuka (ok. 630), kneza slovenske karantanske države. Neodvisnost Valukove kneževine nam dokazuje med drugim tudi dejstvo, da je bila ta država pribežališče političnim beguncem izpod obrske (bolgarski knez Alciok) in langobardske (sin furlanskega vojvode Lupa) oblasti. Valukova Karantanija tvori konfederirano državo velike Samove srednjeevropske konfederacije. Ob kritju tega sodržavja prodro Slovenci po zmagi nad Bavarci pri Aguntu (v bližini današnjega Lienza) leta 628. do izvirov Drave. Ob istem času slovenska zmaga nad furlanskim vojvodom Ferdulfom zagotovi slovenske položaje ob furlanski nižini.

Slovenska Karantanija živi samostojno življenje tudi še po Samovi smrti, ko je razpadla njegova državna tvorba in v geografsko dobro zavarovani »koroški trdnjavi« uspešno odbija obrske napade. Že v svoji prvi državni tvorbi slovenski narod izkuša usodnost svojega geopolitičnega položaja med vzhodom in zapadom, ki je vsa nadaljnja stoletja stalnica njegove zgodovine.

Zaradi povečanega obrskega pritiska je v letih 744—45 tedanji suvereni vladar Karantanije knez Borut, zaprosil bavarskega vojvodo Odilona za zavezništvo zoper Obre. To ni bila prva bavarsko-slovenska zveza. Nekaj let prej sta se obe državi, ki sta branili svojo samostojnost, Bavarska zoper Franke, Karantanija zoper Obre, že enkrat skupaj borili zoper sovražnike svoje samostojnosti ob priliki frankovsko-bavarske vojske. Združena slovensko-bavarska vojska je rešila karantansko državo pred Obri, vendar je na osnovi pogodbe med Odilonom in Borutom karantanska država po zmagi nad Obri morala utrpeti nekaj svoje samostojnosti, tako da je odtlej naprej bavarskemu vojvodu šla pravica potrjevati slovenske kneze.

V času po letu 744—45 sta prejela kneževiča Gorazd in Hotimir sveti krst. Slovenska kneževiča sta prva člana izmed slovanskih

vladajočih rodbin, ki sta sprejela krščanstvo. Z njunim krstom se začne pokristjanjevanje Slovencev kot naroda. Tako se je Borut dokončno odločil za zapadno orientacijo, slovenska Karantanija pa priključila nastajajoči skupnosti zapadnih krščanskih narodov. V tej skupnosti so ohranili Slovenci svojo državnost, narodno-socialno strukturo in pravno samobitnost, Karantanija svoj slovenski značaj, slovenski narod zagotovilo svojega nadaljnjega obstanka. Vladovali Slovanov vzhodno od Labe, ki so ravnali drugače kot naš Borut in se postavili zoper krščanski Zapad na sovražno stališče, so svoje narode pahnil v narodno smrt. Tej so zapadli tudi Obri komaj petdeset let po slovenski priključitvi na zapad po frankovski zmagi nad njimi. Obrska usoda bi zadela tudi Slovence, ako bi jih našla med njihovimi zavezniki.

Od Gorazdovega nastopa vlade (l. 750) vlada Karantaniji vrsta slovenskih krščanskih vladarjev: Hotimir, Vulkun, Pribislav, Semika, Stojmir Edgar. Zdi se, da je že veljalo nasledstveno pravo v moški liniji Hotimirovih potomcev. Od bavarskega vojvode je prešla pravica potrjevati karantanske kneze po včlenitvi Bavarske v frankovsko državo na frankovske kralje.

V dobi narodnih krščanskih vladarjev je dobil svoje prve krščanske prvine umestitveni obred karantanskega kneza. Tedaj je moral nastati značilni verz, ki ga je narod pel po končanem ustoličenju svojega kneza, medtem ko je novi vladar trikrat jezdil okoli knežjega kamna in so kresovi naznanjali deželi, da ima zopet vladarja, izvoljenega na večji (veča = zbor) slovenskih kmetov — svobodnjakov. Religioznega in demokratičnega duha prve slovenske države nam ne poočituje nič bolj kot ta zahvalni spev:

*Hvala Tebi Boge Vsemogonti,
Iže stvoril nebo i zemlo,
da si dal nam in naše dežele
Knez in Gospod po naše vole.*

*(Hvala Tebi, Vsemogočni Bog,
ki si ustvaril nebo in zemljo,
da si dal nam in naši deželi
kneza in gospodarja po naši volji.)*

Tako je slovenska Karantanija najstarejša srednjeevropska demokracija in sredi v fevdalizmu tonečega okolja vredna tovarišica druge slovanske demokracije, novgorodske mestne republike.

V protiogrskih odpravah Karla Velikega

(791—796) so izdatno sodelovali karantanski in tudi izven-karantanski Slovenci. Med slednjimi navajajo zgodovinski viri ime kneza Vojnomira, ki je najverjetneje vladal v gornjem Posavju. Po zmagi nad Avari so tudi Slovenci gornjega Posavja, Posavinja, srednjega Podravja kakor tudi panonski Slovenci v karantanskem državnem sestavu, ki si je leta 788. priključil tudi obsoške, kraške in istrske Slovence.

V teku časa bi se bili vsi Slovenci zbrali okoli edinega geopolitičnega centra svojega ozemlja, okoli »koroške trdnjave«, ako ne bi šel razvoj dogodkov v drugačno smer. Da so imeli karantanski Slovenci živ čut za stvarno svobodo in zlasti živo zavest krvne skupnosti z brati, dokazuje njih udeležba v velikem južnoslovanskem uporu pod vodstvom Ljudevita Posavskega. Nadvse usodno je postalo za nadaljnji slovenski politični razvoj, da je bil leta 819. zlomljen karantanski sektor južnoslovanskega upora, ki je bil v nekaj naslednjih letih zatrt kljub Ljudevitovi spretnosti v vsem svojem obsegu. Zmagoviti Nemci so uporabili pri Karantaniji odločbe nemškega vojnega prava: zemlja upornikov kakor tudi neobdelana zemlja je morala postati vladarjeva last, namesto slovenskega kneza stopi nemški grof, samovladna slovenska karantanska država postane pokrajina nemške države.

Kocljeva obnova samostojne slovenske države v Panoniji — na ozemlju med Ptujem in Pečuhom — zaradi nezavarovane geopolitične lege ni mogla obstati. Odkar sta prišla sv. Ciril in Metod v Kocljevo prestolnico v Blatenski grad ob Blatnem jezeru, je dotedanji nemški mejni grof začel s čisto samostojno nacionalno slovensko politiko. Preprosto opisuje Žitje sv. Cirila nastopek Kocljevih razgovorov s sv. bratoma iz Soluna v stavku: »Vzljubil je (Kocelj) slovenske knjige.« Polni historični smisel temu stavku more dati le-ta interpretacija: odločil se je za kulturni koncept slovanskih apostolov. Na prošnjo male panonske Slovenije papež Hadrijan II. posveti Metoda za nadškofa obnovljene panonske (sirmijske) nadškofije, kar pomeni popolno cerkveno osamosvojitve od nemških škofij. Ko Hadrijan II. piše »ljube mu sinu Koclju«, slovenski vladar prvič in zadnjič dopisuje s Svetim Sedežem. Panonsko-slovenski knez, ta najbolj idealni kneževič, kar sta jih srečala na svojih poteh od Bizanca do Rima sv. brata, je bil po odpadu Svetopolkove Velike Moravske edina poli-

tična opora Metodovega misijonskega dela. Svojo zvestobo Metodu je plačal z glavo. Končno je uničil njuno delo naval Madžarov (l. 896). Njih naselitev v Panoniji pomeni za ta del slovenske zemlje začasno kulturni zastoj, za ves slovenski narod pa usodno prekinitev ozemelske zveze s severnimi Slovani. Dokazala pa je Kocljeva Slovenija svojo kulturno premoč nad madžarskimi prišleki; posredovala je tem stepskim lovcom pojme in naprave civilizacije. Še danes madžarsko imenoslovje priča o kulturni sili Slovencev ob Muri, Rabi, Zali in Blatenskem jezeru.

Peter Levičnik

Srečno novo leto so nam voščili

Po vatikanskem radiu smo letos slišali izredno lepo poslanico za izseljensko nedeljo, ki jo je nam izseljencem po svetu napisal najmlajši slovenski škof dr. Janez Jenko. Ta mož je imel za profesorja v Škofovih zavodih znanega slovenskega slovničarja dr. A. Breznika, ki je s svojim zgledom in besedo stalno vzgajal svoje učence k plemeniti ljubezni do slovenskega jezika in slovenske domovine. Navduševal jih je za tako ljubezen, ki ne ostaja pri lepih besedah, marveč preide globoko v življenje, naj bi bilo še tako polno žrtev, kajti domovinsko ljubezen je treba izpričati z dejanji in žrtvami, za kar daje prav vera moči.

»Vesel bi bil, da bi mogla domovina preživljati tudi vas, dragi izseljenci; vesel bi bil, da bi se vi vsi mogli vrniti domov in se dejansko vrnili. A če to za marsikoga ni mogoče, potem pa, prosim vas, ne pozabite, da ste otroci slovenske matere... Poskrbite, da bodo vaši otroci poznali blagoglasno slovensko govorico in da se nikdar ne bodo sramovali slovenske besede in slovenske krvi...«

V poslanici, ki nam jo je za izseljensko nedeljo napisal mariborski škof dr. Držičnik in so jo slišali tudi po vatikanskem radiu, pa je povedano, kako je bil naš svetniški škof Slomšek vse življenje vdan materi, ki mu je že v nežni mladosti skupaj z ljubeznijo do Boga in do Marije vcepila tudi ljubezen do materinskega jezika, dragocenega orodja za našo zvezo z Bogom. Naj izseljenci radi pojo Marijine pesmi, ki so jih prinesli iz domovine! In Slomšek naj jim izprosi zvestobo veri in domovini...

Ljubljanski nadškof pa v svoji poslanici slovenskim izseljencem omenja, kako je na začetku našega stoletja Jakob Alešovec napisal knjigo »Ne v Ameriko!« Danes bi bilo dobro, tako pravi, ko bi kdo napisal knjigo »Ne v inozemstvo!« Med izseljenci res nekateri gredo na tuje zadnja leta iz avanturizma in preveč pričakujejo od tujine. Premnogokrat se potem na tujem versko, moralno in narodno izgube. Tujina je v nekem oziru mačeha.

Vsi trije slovenski škofje so nam ob koncu svojih poslanic izrazili tudi svoja božična in novoletna voščila.

Z veseljem sprejemamo tudi izseljenci po zapadni Evropi te besede slovenskih škofov, duhovnih voditeljev našega naroda. Veseli nas, da so jih mogli izpregovoriti in izraziti in Bog daj, da bi imela Cerkev v naši domovini vso svobodo, da bo lahko mogla izvrševati svoje veliko in nenadomestljivo poslanstvo v blagor zemeljske in večne sreče našega naroda.

Srce zmaguje

(Nadaljevanje s strani 13)

»Otroci?« pravi zadržano. »Otroci v teh časih?«

Debeluša z lopatko za sladkor začuti zbodljaj v jetrih. To je znamenje, da se bo zježila. Toda reči ne sme ničesar, zakaj go spa in Toutou sta vendar odjemalca.

Jon in Greeta spita kakor kraljevska otroka. Med njima klije novo upanje. Jonu se sanja o novem naslanjaču, Greeti o zibelki. Zdaj postaja življenje važno.

(Bo še drugič naprej)

Stric Maslovec si je svojčas kupil lepo pristavo in ker ni bil prijatelj bencina, si je hotel kupiti konja, kateri ga bo nosil na oddaljeno posestvo.

Na sejmu je bilo dosti konj, še več pa mešetarjev. Posebno eden je bil zgovoren: „Vzemite tega lisca, to vam je konj, da malo takih. Gre kot veter in garantiram, da se ne ustavi zlepa, dirjal bo neprestano dvajset kilometrov.“

„Ne, tega ne vzamem,“ je odvrnil Maslovec, „zakaj moja pristava leži samo 15 kilometrov proč in tako bi moral potem pet kilometrov nazaj hoditi, pa še peš.“

ZIMA, ZIMA BELA

Tinček, Tonček in Marko so šolarji. Ne prav preveč pridni. Tinček je prehit, Tonček prepočasen, Marko pa rad packa. Za potrebo pa gre.

Zdaj imajo božične počitnice. To se pravi, počitnice ima mama. Tinček, Tonček in Marko so ves ljubi dan zdoma.

Za hišo je polôžen hrib. Tam se igrajo. Mama jih vidi skozi kuhinjsko okno. Pravzaprav vidi le rdečo, modro in rumeno piko. To so kape. Hlač in jopic mama ne vidi, ker so že vse snežene.

Rdeča in modra pika imata v roki palice. Zato mama ve, da se Tinček in Tonček smu-

čata. Rumena pika sedi na sankah. Mama ve, Marko se sanki.

Vse tri pike pa se večji del valjajo po snegu in vpijejo in smejejo, da jih mama še skozi zaprto okno sliši.

Opoldne pridejo fantički — sneženi možički — domov. Naenkrat so strašno lačni in trudni. Mama jih mora sezuti, mama sleči mokre hlače. Šele pri mizi pridejo k moči. Najraje bi vse naenkrat pojedli. Saj veste: Tinček je hiter, Tonček pri jedi nič več počasen in Marko od same lakote pozabi na packanje.

NACEK - PACEK

Nacek — pacek pismo pisal:

»Očka moj!

To ti piše iz daljave

sinko tvoj.

Zadnje čase strašno priden

sem postal.

Kakšno mi zato darilo

boš poslal?«

Očka pismo čital, brundal:

»Lej ga, lej!

Tale da je vzor učenca?

Fuj in fej!

Same packe, same čačke

v pismu so.

Nacek pacek, v dar ti pošljem —

— figico —!»

Rojaki pišejo

Pot me je zanesla, tako pravimo, res pa je, da me je vlak zapeljal in sicer v Pariz.

Bil je praznik Vseh svetih in še nedelja povrhu, torej dan, ko se spodobi, da gremo k sv. maši. Kam naj bi šel drugam, če ne v Montcheuil, kjer se bodo zbrali Slovenci, kjer bo slovenska pridiga, slovenske molitve in slovensko petje!

Bil sem tam že ob štirih, ko so ravno krstili malo deklico Silvo, hčerko mojega ožjega rojaka. Kapela je zelo prostorna, vsak bo lahko sedel na petih stoli, sem si mislil. Zelo sem se zmotil, hvala Bogu. Naši rojaki so zasedli vse prostore in lepo število jih je moralo celo stati. Ne boste mi verjeli, da jih je bilo skoro 300 (da, tri sto), da je bilo precej več moških kakor žensk, da so bili stari v manjšini in da jih je dosti prejelo sv. zakramente, in vendar je to prava resnica.

Maševal in pridigal je č. g. Čretnik, spovedoval pa č. g. Lavrič. Po končani službi božji so se udeleženci prijazno pogovarjali med seboj, medtem ko sta v posebni sobi duhovnika sprejemala posamezne obiske. Naši izseljenski dušni pastirji se dobro zavedajo, da morajo rojakom pomagati v vseh zadevah, to je s posredovanjem pri oblasteh, pri delodajalcih, pri iskanju dela, z nasveti pri sklepanju zakonov in zakonskem življenju, kjer nastanejo težave v medsebojnem sporazumevanju, pri vzgoji mladine itd. itd. To delo je sitno in nehvaležno, a potrebno, zato vztrajajo. Nič čudnega, da je udeležba tako velika. Rekel bo kdo, da ne prihajajo iz

pravega namena. Le počasi, prijatelji! Najmanj dve tretjini jih je, ki ničesar več ne potrebujejo, a vendar redno prihajajo v cerkev. Če kdo pride iz »sebičnega« name-na, se mu pa mogoče ravno ob tej priliki odprejo oči, da začne ceniti naše duhovnike in ljubiti Boga.

Kličem: čast pariškim rojakom! Vztrajajte v tem, kar ste začeli, ker ste na pravi poti. Duhovnikoma pa čestitam, da sta znala v teh težkih časih pritegniti toliko Slovencev. — J. J.

Z ozirom na članke raznih dopisnikov sem bral kaj različna mnenja o življenju rudarjev v Nemčiji.

»Naša luč« je napisala samo en primer, koliko zasluži en povprečni rudar v Nemčiji in koliko plača za hrano in stanovanje. Razumljivo je, da ni vzela primera pri najslabšem rudarju — tudi se ne more trditi, da pri najboljšem — in jaz sem mnenja, da ta ocena zaslužka in izdatkov popolnoma odgovarja in da so kritike obeh dopisnikov, posebno onega iz Ljubljane, odveč. Kdor hoče pridno delati in ni zapravljiv, si lahko v Nemčiji kaj hitro ustvari dobro življenje. Če pa je iznajdljiv, pride tudi do lepega stanovanja in tudi do avtomobila. V raju pa tako mi izseljenci nismo nikdar živeli in tudi v Nemčiji ne bomo. Da pa se izseljenci moramo tu marsičemu odreči, kar bi v domovini lahko imeli, to drži, toda ne v materialnem oziru. Odreči se moramo izseljenci predvsem ožji družbi naših ljudi in kulturnemu udejstvovanju v raznih panogah, čistosti slovenskega zraka in drugim

lepotam, ki jih tu ni. Se moramo pač zavedati, da živimo na tujem, kjer smo za marsikaj kulturnega in naprednega prikrajšani.

Če pa kdo ve, da bo doma v domovini res bolje uspel glede zaslužka in obstoja, pa je pomilovanja vreden, da sploh živi v Nemčiji. Ker je tu zelo težko komu kaj prigovarjati ali odgovarjati, je najboljšje, da se vsak posameznik sam odloči in živi tam, kjer mu najbolj odgovarja. — Vaš rojak iz Porurja, P. G.

Znano je, da je pokojnina v Sloveniji zelo nizka. Ne čudimo se, da naši upokojenci v izseljenstvu ne gredo domov uživati svoj pokoj, čeprav je bila to njihova življenjska želja. Mnogi gredo celo na stara leta ponovno v tujino — to velja predvsem za Nemčijo — ker s pokojnino v Sloveniji ne morejo shajati. Prav tako nas ne iznenadi, da najdemo v poletni sezoni žene upokojencev iz obmejnega pasu Koroške, Stajerske in Prekmurske na poljih avstrijskih kmetov, da si tako »malo zboljšajo življenje«, kot pravijo.

Baje bo to leto novi pokojninski zakon pokojnine preuredil in zboljšal. O tem sem čital v slovenskem časopisu, ki zahaja med nas, naslednje razmotrivanje: »... Za izračun pokojnin namreč ne bo določenih nikakih razredov za posamezne kategorije zavarovancev, pač pa se bo pokojnina slehernemu upokojencu izračunala na osnovi njegovih osebnih mesečnih dohodkov. Torej, čim višje osebne dohodke je zavarovanec dosegel s svojo produktivnostjo in kvalifikacijo na delovnem mestu, tem višja bo tudi njegova pokojnina.«

Kakor ta podstavek za izplačevanje pokojnin morda lepo zveni, tako nečloveški

je lahko. Človek ni stroj, ki ga oceniš le po tem, koliko proizvaja. Slab stroj boš čimprej izločil iz produkcije. Pri človeku pa to ni tako. Nima vsak človek ne enakih fizičnih in ne duhovnih sposobnosti, da bi na svojem področju dela dosegel kar največ. Tudi nima vsak človek enakih pogojev za storilnost in po njej za zaslužek. Ti so dani samo nekaterim. Življenjski stroški in potrebe pa so lahko neenaki pri tistem, ki lahko igra »udarnika«, in pri zdravstveno šibkem človeku. Zdravstveno šibak delavec in oni, ki ni imel ugodnih pogojev za zaslužek, čeprav je veliko delal, je zapostavljen torej že v svoji delovni dobi in ista zapostavljenost naj ga čaka tudi v času pokojnine. Tako je težko vprašanje, če sme biti le »udarništvo« in z njim zvezani zaslužek edina postavka za odmerjanje pokojnine, če hočemo govoriti o kakem napredku na pokojninskem področju.

Nadalje sem čital takole razlagati povišanje pokojnin: »Doslej je veljala glavna kritika temu, da so pokojnine pri nas prenizke. Delno je bilo to tudi zato, ker je bila določena razmera kratka delovna doba za doseg pokojninskih pravic. Za moške je veljalo 35, za ženske pa 30 let delovne dobe. Marsikdo pa si je že doslej želel, da bi delal dalj časa in imel zato kasneje višjo pokojnino. Prav to pa bo poslej ljudem omogočil novi zakon, ki določa za moške 40 let in za ženske 35 let delovne dobe, hkrati s tem pa tudi višji odstotek za določitev pokojnine...«

Tudi ta določba ne pomeni nobenega zboljšanja sedanjega stanja. S tem, da se podaljša delovna doba za 5 let, je tudi rečeno, da bo delavec 5 let manj užival svoj zaslužen pokoj.

Edini napredek pri izplačilu pokojnine v Sloveniji bi

bil v tem, da ostane pri sedanjih delovni dobi in se pokojnine zvišajo. — C.

Odgovarjamo ...

● Če grem k obhajilu, koliko časa moram biti zdaj teč?

Zaradi modernih razmer, posebno zaradi položaja industrijskih delavcev je Cerkev olajšala post pred prejemom sv. obhajila. Ob zaključku zadnjega zasedanja je papež izdal naslednjo določbo: Kdor gre k obhajilu, ne sme 3 ure prej nič alkoholnega piti, eno uro pred obhajilom pa ne sme piti tudi drugih pijač in ničesar jesti. Navadno vodo sme piti, prav tako kaditi. Bolnik sme vzeti tudi sleherno zdravilo.

● Rad bi, če bi »Naša luč« objavila mojo sliko. Ali to veliko stane?

Objava slike je draga reč, ker je treba na podlagi slike dati izdelati »kliše«. Čim več prostora kliše zavzame, tem dražji je. Do velikosti 40 kv. cm stane vsak kliše, naj bo še tako majhen, okoli 100 šil. Od te velikosti naprej pa cene rastejo. Kliše čez celo stran »Naše luči« bi stal 800 šil.— Naj omenimo še to, da je treba za dober kliše tudi imeti dobro predlogo, namreč fotografijo. Uredništvo dobiva velikokrat zelo slabe fotografije. Tako potem v klišarni govorijo, da čudežev ne znajo delati ... slike v listu pa niso jasne.

Izšle so ...

Knjige Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Poleg Kalendarja 1965 sta v zbirki 4 knjig dve lepi povesti (Ivan Matičič, Fant s Kresinja in Javoran, Črna žena) in zanimiva knjiga o 17 lju-deh, ki so našli pot k Bogu. Za 66.— šil. boš dobil vse

štiri. So še na razpolago, čeprav jih je že mnogo rojakov naročilo. Jih toplo priporočamo.

Družinska pratika 1965, ki jo je izdala Družba sv. Mohorja, se sedaj še dobi. Kakor jo je včasih imela vsaka hiša pri nas doma, tako naj ta priročna knjižica najde pot do slehernega slovenskega človeka po svetu. Seveda kako jo bo naročil, če mu je ne boste priporočili. Priporočajte jo! Stane 7.— šil. in poština.

Najlepše darilo za cerkev je najnovejša bogoslužna knjiga, ki ima z večjimi črkami natisnjena vsa berila in evangelije v slovenščini iz »Rimskega misala«. Knjiga je večje oblike, ima 544 strani in je vezana v lep rdeč ovitek z zlatim napisom. Izide sredi januarja. Stala bo okoli 200 šil. Tiska se pri Mohorjevi v Celovcu.

Misijonar Baraga je naslov mali knjižici, ki je izšla v zbirki malih zvezkov, ki izhajajo na Opčinah pri Trstu. Na 40 straneh je dr. Filip Žakelj napisal najvažnejše o našem velikem misijonarju med Indijanci v preteklem stoletju. Knjižice so po 100 lir. Priporočamo!

Sporočila

Za tiskovni sklad je poslal poleg raznih, ki so ob plačevanju naročnine napisali: »Kar je več, naj bo za tiskovni sklad« tudi: B. Anžel, Nemčija, 10 DM.

Na več pisem v zadevi zenitovanjskih oglasov nismo odgovorili, ker ni bilo v pis-mih nobenih prilog za povračilo stroškov. Nimamo dovolj finančnih virov, da bi to delali popolnoma brezplačno. Prosimo vsaj za povrnitev stroškov za znamke.

Gg. poverjenike naprošamo, da nam pošljejo nekaj 4. številke lanskega letnika, če so jim katere ostale.

Mali oglasi

Ta kotichek je na razpolago čitateljem »Naše luči« za objavo ženitovanjskih in drugih oglasov. Za oglas v eni številki se računa od vsake besede 1 šiling (2 bfr, 0.20 NF, 0.15 DM ali protivrednost). Uredništvo z objavo oglasov ne prevzema nobene odgovornosti glede vsebine oglasov in glede oglaševalcev, ker jih ne pozna.

Če je v oglasu rečeno, da »naslov posreduje uredništvo«, pošlje uredništvo naslov le tistim dopisnikom, ki priložijo pismu kaj za odgovor (ali mednarodni kupon za odgovor ali znamko ali denar). Na pisma, ki želijo naslove, pa nimajo te priloge, uredništvo ne odgovarja, prav tako tudi ne na pisma z nezadostno znamko.

Slovenec v Nemčiji, star 35 let, želi spoznati po-

šteno dekle v starosti 25 do 35 let, ki živi v Nemčiji. — Naslov posreduje uredništvo »Naše luči« pod števil. (31).

Mirno in značajno dekle, bivačice v Stuttgartu v Nemčiji, 170 cm visoka, 25 let stara, želi spoznati značajnega kolega v starosti 28—33 let in primerne višine. — Naslov posreduje uredništvo »Naše luči« pod števil. (32).

Vsem Slovencem v domovini in širom sveta razkropljenim želi — srečno in veselo novo leto 1965 — družina Ivan Kropivšek, Geleen, Nizozemska.

Zelio bi se oženiti sa jednom ženskom, koja je u starosti od 30 — 40 godina, ja sam katolik, iste starosti.

Ženska se može svaka javiti, koja je slobodna, bez obzira koje je nacije. Ponude

slati na adresu: Zarincic Stjepan, Karlshamnsvägen 9, Olofström, Sweden.

Slovenec, 32 let, francoski državljani, šofer pri transportnem podjetju, s svojim stanovanjem, bi se rad seznanil s Slovenko od 25 do 30 let, dobrega značaja, korajžno, skrbno gospodinjo, če mogoče kaj izobraženo, da zna vsaj malo francosko in nemško. Želim fotografijo. Naslov posreduje uredništvo »Naše luči«. (30).

Ne bo vam žal, če se boste obrnili na slovenskega zapriseženega tolmača v Franciji: Jankovič Janko, 17 rue de Belgrade, Tucquegnieux, Meurthe et Moselle, ki je vedno pripravljen prevesti vaše rojstne, poročne in druge listine v francoščino in vam pomagati v zadevi vaših rent ter pokojnin.

V Hildenu v Nemčiji so naši delavci v nedeljo, 8. novembra, martinovali. Najprej so dali pri sv. maši čast Bogu, da je dal v preteklem letu toliko toplega sonca, nato so pa v Kolpingovem domu poskusili, kako tekne vince iz sončne gorice. Da jim je kapljica ugajala, slika jasno potrjuje!

smeh je zdrav

Vzrok. — Kupovalka: »Vaše žemljice so pa zelo majhne!« — Pek: »Veste, vajenec, katerega sem sprejel v delo, ima tako majhne roke.«

*

V restavraciji. — Natakar: »Oni gospod je rekel, da naša juha še za svinje ni dobra.« — Gospodar: »Prinesi mu tako, da bo.«

*

Kitajski cesar in njegovi zdravniki. — Kitajski cesar je vprašal nekoč Francoza, kako so plačani zdravniki na francoskem dvoru. Odgovoril mu je, da imajo stalno letno plačo in veliko nagrado, ko kateri član kraljeve hiše oboli in potrebuje njihove pomoči. — »Meni se zdi,« pravi cesar, »da je ta metoda popolnoma zgrešena. Jaz bi nikdar tako ne ravnal s svojimi zdravniki. Jaz, vidite, jih dnevno dobro plačujem; kakor hitro pa obolim, jim odtegnem plačo, dokler ne ozdravim. In pravim vam, da moja bolezen nikoli dolgo ne traja.«

*

Ona ima prav. — »Poglej, ženica, kako lepo blago sem si kupil za obleko.« — »Tej cunji praviš lepo blago? Saj sem ti že stokrat rekla, da ne znaš izbirati.« — »O tem sem se prepričal, ko sem se poročil s teboj.«

*

Lahko najti. — A.: »Ali mi morete povedati, kje najdem v bližini kakšnega zobozdravnika.« — B.: »Krenite tam okoli vogala v drugo ulico na desno, boste že slišali.«

*

Najboljši učenec. — Stric: »No, fanta, kako se vama godi v šoli?« — Janezek: »Jaz sem prvi v zemljepisju.« — Stric: »A ti, Francelj?« — Francelj: »Jaz sem prvi zunaj, kadar pozvoni.«

*

Na letovišču. — »Koliko pa je stara vaša krava?« je vprašala kmeta mestna gospodična. — »Dve leti.« — »Po čem se pa to pozna?« — »Po rogovih.« — »Saj res, saj ima samo dva.«

*

Brzjavka. — Mesar je hotel pri nekem kmetu kupiti svinjo. Ker kmeta ni bilo doma, je svinjo prodala njegova žena, toda pod pogojem, ako bo mož s prodajo zadovoljen. Naslednji dan je mesar prejel sledečo brzo-

javko: »Strinjam se s prodajo svoje žene po dve liri za kilogram žive teže. Pošljem jo jutri.«

*

Med zakonci. — Janez Porenta in njegova žena Urša sta se nenehno ravsala. Janez je rekel, da je tega kriva ona, ker ga za vsako reč špika. Da se ji maščuje, je na smrtni postelji naredil oporoko, naj mu postavijo nagrobni kamen z naslednjim napisom: »Tukaj počiva Janez Porenta. Naj mu zapoje nebeška trobenta! Moji ženi Urši vstop strogo prepovedan!«

*

Oče je obiskal sina, ki je študiral v mestu. Po dolgem trudu je našel stanovanje in vprašal gospodinjo: »Gospa, ali ne stanuje pri vas neki študent?« — Gospodinja: »Študent?« — »Ja, moj sin Karel Pivec.« — Gospodinja: »O, študent je? Jaz sem pa vedno mislila, da je nočni čuvaj!«

*

Med igro. — Igralec na odru: »Ah, vse za konja! Kraljestvo za konja!« — Glas na galeriji: »Bi tudi osel bil dober?« — Igralec: »Tudi, kar dol pridi!«

*

Prepozno. — »Več, Pepca, sinoči sem se spoznala s fantom, ki ni še nikoli poljubil dekleta.« — »Res, tega bi pa tudi jaz rada spoznala.« — »Je že prepozno!«

*

Pametni razlog? — Hčerka je razlagala mami, zakaj ne nosi nikdar očal, kadar gre na kak sestanek: »Jaz izgledam bolje pri fantih, fantje pa se zde meni postavnejši!«

*

Zaslužna puška. — Bradat hribovec na divjem ameriškem zapadu kaže tujcu svojo puško in jo hvali: »Res ni tale pihalnik lep in ne kaka zgodovinska redkost. Res pa je, da je prisilil že štiri moške, da so poročili moje hčerke!«

*

Navdušenost. — Profesor razlaga navdušeno pri predavanju: »Gospodje! Ta zmes je tako nevarna, da lahko v slučaju, če se poskus ponesreči, eksplodira. — Bodite tako prijazni in pridite bliže, da boste lažje sledili poteku.«

*

Prepričevalen odgovor. — Oče: »Se ti ne zdi, da ima naš fant pamet od mene?« — Mati: »Brez dvoma, ker jaz svojo še vedno imam!«

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

Začel izhajati 1. 1951

1. številka — letnik 14
Januar 1965

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen julija in avgusta).

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 8. v mesecu. Člankov ne vrača.

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Naročnina za list je za vse leto 40 šilingov ali protivrednost: 80 bfr, 8 NF, 5,50 h.

gld, 6,2 DM, 1000 lir, 12 angl. šil., 10 norv. kron, 8 švedskih kron, 10 danskih kron, 20 avstralskih šil., 2 dolarja. List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Uredništvo in uprava imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Printed in Austria